

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

16. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2002

Vi bliver ved med at sige sandheden!

Tre fremtrædende medlemmer af Dansk Folkeparti har meldt sig ud af Den Danske Forening, fordi de mener, at nogle ledende medlemmer betjener sig af et vulgært sprog, og at foreningen desuden er ved at blive overtaget af Fremskridtspartiet. De pågældende finder det således for groft, at foreningens næstformand har kaldt den muslimske kolonisering for "pest over Europa", - i øvrigt samme karakteristik, som Hartvig Frisch i sin tid brugte om nazismen.

Det er muligt, at Hartvig Frisch og Poul Vinther Jensen er grove i tonen. Men det er også muligt at grovhed er nødvendig for at få folk til at forstå alvoren.

Jeg kan på det bestemteste demtere, at Fremskridtspartiet skulle have overtaget Den Danske Forening. Der har været ét medlem i styrelsen, som ved sidste valg stil-

lede op for Fremskridtspartiet. Han trådte ud af styrelsen af samme årsag. Men et flertal af styrelsens medlemmer har siddet på deres poster i mere end 10 år. Og foreningen rummer folk fra hele det politiske spektrum og folk, som aldrig har interesseret sig for politik.

Har foreningen så ikke overlevet sig selv, når et parti som Dansk Folkeparti er blevet styrket så markant i Folketinget?

Tvært imod. Politik er som bekendt det muliges kunst. I politik må der indgås kompromiser og studehandler. Sådanne hensyn har Den Danske Forening ikke. Vi fremlægger den usminkede sandhed uden taktiske hensyn.

For at Danmark og vore børn skal kunne have en fremtid, skal der være nogen, der siger sandheden.

Så det bliver vi ved med!

Harry Vinter

DDF 15 år

I anledning af foreningens 15-årsdag blev der afholdt en højtidelighed. Vi bringer en skildring fra et møde i DDFs første stormfulde år.

Side 3 og 6.

Skeletter i skabet

Vi fortsætter portrætrækken om danske opinionsdanners og politikeres tvivlsomme gerninger. Denne gang rettes det skarpe lys mod hele tre personer.

Side 14.

Husk DDFs møder

I år afholdes grundlovsmøde i Hillerød og sommerstævne i Århus, begge steder med talere fra både Danmark og andre nordiske lande.

Side 31.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 23 23 27 12

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-post: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Flimmer på skærmen

Nogle i fremmedebatten kendte personer, to præster, som er folketingsmedlemmer for Dansk Folkeparti, og partiets pressechef, melder sig ud af Den Danske Forening. Det er i sig selv ikke opsigtvækkende. Folk her i landet kan jo heldigvis stadig melde sig ind i eller ud af private foreninger, som de vil. I dette tilfælde bliver det imidlertid til en medie-udmeldelse og ditto begivenhed med Ritzau-pressemeddelelse, Ekstrablad-interview og den slags. Det gør det straks lidt mere interessant. Så lader det sig jo bruge i mere end 15 års infamering af foreningen.

Anledningen til den demonstrative udmeldelse synes at være en tale, som foreningens næstformand Poul Vinther Jensen har holdt ved et møde i Stockholm for en svensk politisk sammenslutning. Det er dog ikke på foreningens vegne, at han har talt dér. Talen var på forhånd hverken kendt eller godkendt af foreningens styrelse og var således helt at betragte som hans egen både i indhold og formuleringer. Ikke at der dermed er taget afstand fra den. Men det er vigtigt at fastholde, at så længe foreningens formand er i live, er det kun ham, der taler for den.

Talen drejede sig især om islam, som den anskuede som vor tids ideologiske og totalitære pest på samme måde, som den fremtrædende socialdemokratiske politiker og kulturskri-

bent Hartvig Frisch i 1933 i sit berømte kampskrift "Pest over Europa" anskuede den tids totalitære diktaturideologier: Kommunisme, fascisme og nazisme. Reaktionen mod talen fra ledende personer i Dansk Folkeparti er så meget mere overraskende, som vel ingen nylig har talt så klart fordømmende om islams aggressivitet og umenneskelighed som partiets medlem af Europa-parlamentet Mogens Camre, der ligefrem har sammenlignet islam med nazismen.

DDFs medlemmer og Danskerens læsere må have en naturlig forventning om og ret til at blive bekendt med, hvad talen egentlig gik ud på. Vi bringer den derfor uforkortet inde i bladet (se s. 10). Enhver kan da tage stilling til den.

Lige fra stiftelsen for over 15 år siden har DDF holdt sig fra at angribe personer eller sammenslutninger, der på dansk grund kæmpede mod fremmedødelæggelsen af Danmark, selv om vi måske i et og andet var uenige med dem. Det agter vi at fortsætte med. Og vi forstår godt, hvis Dansk Folkeparti, især efter Tjecksnigløbet før sidste valg (se Danskeren 2002 nr. 1 s. 5), føler behov for en vis sikkerhedsafstand til DDF.

Så vi ønsker partiet og dets repræsentanter held i deres kamp. Men de skal vide, at vi ikke vil binde nogen - og heller ikke selv bindes - til at afstå fra at sige tingene lige ud.

Indhold

Foran afspærringen	3	Fra 68'ernes rædselskabinet	14
DDF 15 år!	6	Værdien af en national bevidsthed	16
Fremadskridende islamisering af Danmark	6	Massevoldtægtens natur	17
"Risiko" for repatriering	6	Islam - 68'ernes erstatningsreligion	18
Frank Renniecke - en musikalsk dissident	7	Den danske degeneration	19
Må mælken mon heller ikke være hvid?	8	Modersmål og fremmedsprog	22
Statslig pengeregning fra kammeraterne	8	Brevkassen	25
Set på nettet	9	Tag ved lære af frihedskæmperne	25
Tale på Nationaldemokraternas stormøde i Stockholm 16. marts	10	Danmark rundt	26
Mere censur på nettet	13	Bøger og tidsskrifter	29
		Møder	31
		Frejas have	32
		Indmeldelses- og bestillingskupen	32

Foran afspærringen

Erindringer ved et 15 års jubilæum

Af Nina Bjørneboe

Den 18. oktober 1986 bragte *Jyllands-Posten* en opsigtsvækkende kronik under titlen "Mr. Honeyford" af den kendte skolemand Tom Høyem, som da var grønlandsminister (CD) i Schlüters firkløver-regering.

Kronikken (optrykt i bogen: "Gud, Konge og Fædreland" 1987) var en rygende beretning om to års politisk hetz, som rektor Ray Honeyford fra Drummondskolen i byen Bradford i Yorkshire, England, havde været udsat for, fordi han holdt på, at multietnisk uddannelse skader de engelske elever, når disse er i mindretal. Mr. Honeyford kaldte det et kulturmord. Han talte af erfaring, for på Drummondskolen var 85 pct. af eleverne asiater, væsentligt fra Pakistan og Indien. Mr. Honeyfords synspunkter virkede som en rød klud på de asiatiske forældre, og de var sikre stemmer for Labour. Byens borgmester var selv pakistaner. Der gik partipolitik i sagen, og den udartede til de rene tumulter: skolestrejker, offentlige møder, harmdirrende læserbreve, rasende demonstrationer uden for skolen, rådne æg til mr. Honeyford. "Racist skreg det halve England – en ærlig og modig mand råbte den anden halvdel". Men Mr. Honeyford blev ved sit: "Forpligtelsen over for en britisk uddannelse er en følge af ønsket om at blive britiske statsborgere. Bevarelsen af egen kultur er uvedkommende for en offentlig engelsk skole," sagde han. "I al den støj og al det raseri om racisme og multietnisk uddannelse har man glemt de hvide elevers rettigheder." Sagen nåede helt op i Parlamentet. Den endte i Højesteret, hvorefter Mr. Honeyford, som var suspenderet, mens sagen kørte, blev genindsat i sit rektorembede med fulde rettigheder. Men derefter fortsatte skolestrejkerne og tumulterne for fuld styrke, og efter to måneders forløb måtte han give op og lade sig pensionere af hensyn til sin kone, som havde lidt hårdt under hele forløbet og ikke kunne udholde mere. Tom Høyems kronik blev fulgt op af Den Danske Forening, som inviterede Ray Honeyford til at holde et foredrag i København om sine pædagogiske erfaringer med multietnisk undervisning i en offentlig skole. Emnet var aktuelt i Danmark, især

Den i artiklen omtalte politispærring foran Virum-hallen

efter at den liberale danske flygtningelov var blevet gennemført og havde resulteret i en stærkt stigende tilstrømning af familier fra muslimske lande i Mellemøsten og Centralasien. Alt tydede på, at den danske folkeskole stod i fare for at blive rendt over ende af uløselige integrationsproblemer med de mange fremmede børn i klasserne. Det ville uundgåeligt forringe undervisningen for de danske elever, når læreren skulle bruge det meste af sin tid på at tilgodese de udenlandske børn, som for manges vedkommende end ikke kendte vores sprog.

Så det var nok værd at lytte til, hvad en erfaren pædagog og skoleleder fra England havde at sige om den sag, og om de perspektiver der tegnede sig for fremtidens offentlige skole, hvis tilstrømningen af kulturfremmede folkegrupper fortsatte med uformindsket styrke.

Jeg besluttede at tage ud og høre Mr. Honeyfords foredrag, som skulle foregå i Virumhallen. Jeg forsøgte at finde nogen at følges med, for jeg er ikke kendt ude i Virum, og jeg ser ret dårligt, især når det er mørkt om aftenen. Men ingen af dem, jeg spurgte skulle nyde noget af at gå med til et møde, som Den Danske Forening stod for. Der kunne ikke undgå at blive bal-

lade, sagde de.

Det kunne jeg dog ikke tro. Ganske vist havde der været megen ståhej omkring dannelsen af Den Danske Forening, og pressen omtalte gennemgående foreningen negativt og gjorde den til grin ved at omtale dens medlemmer som hattedamer og fascistoide spidsborgere. DKP og andre venstrefløjsaktivister havde forsøgt at sabotere foreningens møder, men så vidt jeg vidste, havde møderne fundet sted alligevel, og jeg kunne ikke forestille mig, at et så specielt arrangement som et pædagogisk foredrag på engelsk af en pensioneret rektor fra Yorkshire ville få de kommunistiske kamptropper til at rejse helt ud til Virum for at lave ballade. Tom Høyem havde introduceret Mr. Honeyford for den danske offentlighed i en helt igennem nobel og besindig kronik, og mig bekendt var *han* ikke blevet udsat for venstrefløjs-repressalier i den anledning, og lige så lidt forventede jeg det for Mr. Honeyfords og Den Danske Forenings vedkommende.

Afsted drog jeg altså alene med bussen fra den nordsjællandske omegn, og i Holte steg jeg om til S-toget. Det var tomt. På Virum Station var der som blæst, bortset fra et stort opbud af uniformerede togrevisorer. Da jeg trådte ud fra statio-

nen, hørte jeg støj noget borte. Der blev råbt i kor, og der var også nogle, der sang. Det lød som tilskuere til en fodboldkamp, så der lå åbenbart et stadion i nærheden.

Aftenen var buldrende mørk, men efter kortet vidste jeg vejen. Da jeg nåede Virum Torv, var larmen øredøvende. Jeg kunne skimte, at der var forsamlet et stort menneskehav. Rundt om i mængden brændte der ild. Måske var det fakler. Der blev også trommet på noget metal. Og så blev der råbt og skreget, nogle taktfast i kor, andre enkeltvis og uartikuleret. Jeg gik ganske tæt langs mængden, men der var ingen, der forhindrede mig i at passere. Lige ved siden af mig hørte jeg én råbe: "Fascist-kælling!" men det faldt mig ikke ind, at det kunne være mig, han mente, velsagtens fordi jeg ikke er fascist. Det hele var underlig uvirkeligt, som at gå gennem en drøm, ellers snarere et mareridt, for der var en vis dæmonisk uhygge ved sceneriet. Jeg var dog ikke bange, kun desorienteret. Fremme til højre lå der noget stort, det måtte være bygningen, hvor jeg skulle ind til foredraget. Mellem bygningen og menneskehavet var der et blankt hegn hele vejen hen. Jeg begyndte at gå hen langs hegnet, som viste sig at være en lang række politibetjente med skjolde foran sig. En betjent rørte ved mig: "De må ikke gå her!" sagde han. "De skal om bagved!" Jeg vendte om, gik lidt tilbage og stod stille. Jeg havde aldrig før været udsat for, at lovens arm havde rørt ved mig, og jeg var oprørt, ja dybt krænket over denne utilstedelige anmasselse på en fredelig og lovlydig borger. Men jeg nåede ikke at fortabe mig i mine sarte fornemmelser, for i næste øjeblik gerådede hele torvet i vild tumult "Nu kommer de!" råbte nogle, og en horde af skikkelser

stjævnede forbi mig. Jeg stod tvivlrådig, uklar på, hvad der egentlig foregik. En ung pige råbte til mig i forbifarten over skulderen: "Det er nu, vi skal spæne!" og da jeg stadig ikke flyttede mig, tilføjede hun: "Politiet kommer! Gem dig bag buskene!" Væk var hun.

Buskene? Jeg gik nogle skridt og fik øje på nogle buske. Var det dem, hun mente? Dem kunne jeg ikke gemme mig bag, for de nåede mig kun til livet. Men jeg stillede mig pligtskyldigt ved siden af en busk, mens strømmen af flygtende mennesker piftede forbi. Så begyndte jeg at gå. Væk fra bygningen med foredraget, væk fra torvet. Bag mig fortsatte støjen af rasende stemmer, bump, slag og klirren. Det var vel den hårde kerne, der blev på stedet og kæmpede med politiet.

Da jeg kom tilbage til stationen, var forhallen lige så mennesketom som før. Selv togrevisorerne var borte. Også perronerne lå stille hen. Kun to unge mænd stod og ventede på det nordgående tog. Uden tvivl et par flygtninge på vej hjem til Sandholmlejren. Deres kridhvide tænder lyste i de sorte ansigter, da de smilede til mig. Jeg smilede igen. Havde de mon været til demonstration på Virum Torv? Jeg tror det ikke. De virkede ganske fredelige og afslappede. På en måde repræsenterede de stridens æble. Men striden var ikke mellem dem og os. Striden var mellem os og os, mellem danskere og danskere. Først da jeg sad i bussen på den sidste etape hjem dæmrede det for mig, at jeg var gået forkeret. Jeg var gået foran politiafspærringen i stedet for bag ved den. Det var fordi der havde

været så god plads foran afspærringen. Mellem den frådende pøbel og det blanke hegn af politiets skjolde var der en sti, jeg troede jeg skulle gå ad. Hvor åndssvag kan man være? Og nu fik jeg ikke hørt Mr. Honeyfords foredrag, fordi jeg så let havde

Udklip fra "Autonome Antiracistes" løbeseddel om Honeyford-mødet med Dalgårds væltede og smadrede bil fyldt med smørsyre.

ladet mig slå af marken Ja, det var en flov historie. Jeg fortæller den også kun, fordi det er så længe siden.

Dagen efter fik jeg at vide, at næstformanden for Den Danske Forening, dr. Sune Dalgård, der var vært for mr. Honeyford, havde fået sine bildæk skåret op af aktivister. Senere talte jeg med en god bekendt, der havde overværet foredraget i Virum, og han kunne fortælle, at det var lykkedes politiet i løbet af en halv snes minutter at nedkæmpe tumulterne på torvet, hvorefter Ray Honeyford havde gennemført sit interessante foredrag uforsyret.

Heldigvis sørgede DDF's formand dr. Johs. Clemmesen for, at foredraget blev oversat til dansk og trykt, og på den måde fik jeg alligevel del i Mr. Honeyfords synspunkter om den multietniske undervisning.

Gud ved, om den danske regering og specielt daværende undervisningsminister Bertel Haarder fik læst kollega Høyems kronik dengang, eller senere da den

kom i bogform? Ifølge min hjemmelsmand var der ingen medlemmer af den danske regering til stede ved Ray Honeyfords foredrag i Virum. Læste de senere foredraget på dansk, og læste de dermed skriften på væggen? Er der overhovedet nogen dansk myndighed eller myndighedsperson, der har taget ved lære af det afskrækkende eksempel fra Drummond-skolen i Bradford?

Ja, det er der nok, for i Danmark ser vi altid meget efter, hvordan de gør tingene i udlandet, og hvis eksemplet skræmmer, prøver vi så vidt muligt at undgå at gentage de udenlandske dumheder, men vælger i stedet vores egen konfliktsky måde at lade være med at løse problemerne på.

Gasværksvejen Skole på Vesterbro i København ville antagelig være blevet plaget af de samme mellem- og centralasiatiske skolestrejker og optøjer som skolen i Bradford, hvis Gasværksvejens skoleinspektør havde været af den samme stædige national-konservative kaliber som Ray Honeyford. Det grundlæggende problem på Vesterbro var en tilsvarende massiv overvægt af fremmede elever. Men i modsætning til Mr. Honeyford fastholdt ledelsen på Gasværksvejen Skole, at en samlet undervisning på folkeskolens præmisser af de vidt forskelligartede børn godt kunne lade sig gøre, uden at skolegangen blev forringet for de danske elever. Det troede de danske forældre i kvarteret imidlertid ikke på, men reagerede ved at sætte deres børn i andre skoler med få eller ingen fremmede elever. Misforholdet virkede dermed selvforstærkende, og en skønne dag var det nået så vidt, at der på Gasværksvejen kun var indskrevet en enkelt dansk elev i 1. klasse, mens hele resten af klassen var muslimske indvandrerbørn. Man forsøgte at overtale det danske barns mor til at opretholde indmeldelsen for at bevare skinnen af en dansk skole. Men hun sprang fra. Dermed var den forløjede illusion definitivt brudt, og hvad gjorde man så? Man lukkede skolen. Typisk dansk problem-”løsning”.

Ventilen i det danske skolesystem er friskolerne, som undervisningsminister Ulla Tørnæs med rette kalder ”den fornemme danske friskoletradition.” Den ventil har mange frustrerede danske forældre på Vesterbro utvivlsomt benyttet sig af, da de så sig nødsaget til at fravælge Gasværksvejen Skole.

Men kan den danske friskoletradition opretholdes i fremtiden på længere sigt? Muslimske indvandrere har jo den samme adgang som alle andre indbyggere her i landet til at drive friskoler med statstilskud. Men de såkaldte arabskoler er i fuld gang med at underminere denne danske

tradition. I dagens avis læser man, at flere af disse skoler er under skærpet tilsyn af Undervisningsministeriet, fordi de ikke lever op til de danske undervisningskrav. Der rapporteres om ukvalificerede skoleledere, rod i regnskaberne, vold mod eleverne og indoktrinering af antivestlige, middelalderlige forestillinger, herunder kvindeundertrykkelse og foragt for værtslandets befolkning som ”vantrø hunde”. I ministeriet går man på æg i den slags sager, har ikke beføjelser til at gribe ind mod dårlig ledelse: ”det er urørlighedszonen i friskoleloven, at det er bestyrelsen, der varetager ledelsen og ansvaret for skolen,” siger kontorchef Henrik Kaaber. Og Ulla Tørnæs vil ikke stramme kravene til friskolelederne ud over det skærpede undervisningstilsyn, som er indeholdt i hendes nylig fremsatte lovforslag om friskoler. ”Jeg vil gerne værne om den fornemme danske friskoletradition,” siger hun. ”Og et af elementerne i den er, at det er skolebestyrelsens og forældrenes ansvar at ansætte lederen, og det ønsker jeg ikke at ændre på. Jeg vil heller ikke blande mig i de pædagogiske metoder, der bliver brugt på landets friskoler.”

Konklusionen må blive, at enten får arabskolerne lov til, i ly af den danske friskolelov, at fungere nogenlunde uantastet som væksthuse for islamisk fundamentalisme, og skolerne vil med stor sandsynlighed formere sig i fremtiden i takt med den fortsatte indvandring – eller også bliver det nødvendigt at beskære skolernes pædagogiske frihed. Dvs. offentlig overvågning af, hvem der biver ansat som leder og lærere, samt af såvel indhold som metoder i undervisningen. Dette alternativ vil samtidig stække de danske friskoler, for i et multietnisk samfund må man jo ikke gøre forskel!

Valget mellem de to alternativer bliver med andre ord et valg mellem pest og kolera. Det skal nok blive hyggeligt.

Forside af det 12 siders hæfte af Ray Honeyford, som DDF udgav i anledning af hans besøg.

Fyr de svage danskere!?

”Fyr en dansker, og ansæt en udlænding med tilskud, er et af integrationsministerens nyeste udspil. Hans forslag om, at udlændinge kan arbejde med tilskud til arbejdsgiverne, skaber ikke én arbejdsplads mere – men virker løntrykkende og resulterer i fyring af de ufaglærte danskere (og allerede integrerede udlændinge), som i forvejen har det sværest på arbejdsmarkedet.

De ufaglærte danskere skal i forvejen konkurrere på ulige vilkår med udlændingene om boliger, de ufaglærtes børn får dårligere skolegang i skoler med mange problem-indvandrere osv.

Danmark kan ikke modtage 20.000-25.000 udlændinge årligt til forsørgelse på de svageste danskeres bekostning. Så enkelt er det, og løntilskud og anden favorisering af de ikkeindbudte udlændinge gør blot situationen værre.”

Erik Christiansen, Ballerup, Politiken 7/3 02.

DDF 15 år!

Den 18. marts var det 15 år siden, Den Danske Forening blev stiftet. Det blev om eftermiddagen fejret med en lille højtidelighed ved Istedløven i København.

I dagens anledning skænkede et medlem af foreningen en Genforeningsdukat i guld til den tidligere formand, Ole Hasselbalch, for hans utrættelige og uegenlyttige arbejde for Danmark igennem

mange år. Særligt påskønnedes Hasselbalchs indsats i talrige retssager mod tilhængere af Danmarks ødelæggelse.

Danskerens redaktør, Sune Dalgård, som er en af frihedskampens veteraner, fik overrakt en medalje i sølv, udgivet i 50-året for Danmarks befrielse.

Endelig fik foreningens nuværende formand, Harry Vinter, overrakt en Genforeningsdukat i sølv.

Harry Vinter, Ole Hasselbalch, Poul Vinther Jensen og Sune Dalgård foran Istedløven.

”Risiko” for repatriering

Et foretagende, som benævnes Videnscenter for Ligestilling, er ifølge Berlingske Tidende 24. februar 2002 bekymret for konsekvenserne af regeringens udlændingepolitik. Det gælder specielt indsatsen mod tvangsægteskaber og den foreslåede grænse på 24 år for familiesammenføring.

En person ved navn Diana Madsen, som har udarbejdet et debatoplæg om forebyggelse af tvangsægteskaber, frygter, at ”mange bliver tvunget til giftemål i oprindelseslandet uden mulighed for at komme tilbage til Danmark.”

Diana Madsen foreslår, at der sættes på en handlingsplan og strategier, der retter sig mod ”samfundets institutioner og hjælpeapparater”, og at der oprettes et ”nationalt mæglingsskorp der står til rådighed for familierne i konfliktsituationer”.

Kommentar:

Det er interessant, at der findes et ”videnscenter”, som frygter, at udlændinge, der gifter sig med hinanden, skal komme til at bo i udlandet. I det såkaldte videnscenter anses det øjensynlig for en straf ikke at kunne bo i Danmark.

Sådanne nationalchauvinistiske holdninger har vi ikke i Den Danske Forening. Nok holder vi af Danmark, men det kan da sagtens lade sig gøre at have en hæderlig tilværelse andre steder. Det er da ikke en katastrofe ikke at have Fogh Rasmussen som statsminister!

Den Danske Forening udgør et videnscenter, som håber, at den fremtidige udlændingelovgivning vil fremme repatrieringen af mennesker, som dybest set ikke har en snus at gøre i Danmark.

Når disse menneskers tilstedeværelse medfører så store konflikter, at et ”videnscenter” anser det for nødvendigt at oprette et regulært mæglingsskorp (som utvivlsomt skal betales af de i forvejen hårdt plagede skatteydere) - så bør enhver kunne indse, at alle parter er bedst tjent med, at folk med hang til tvangsægteskaber og ”æres”drab og tilsvarende former for ”kultur”, bør bosætte sig i områder, hvor sådanne fænomener er en naturlig del af hverdagen, som ikke giver anledning til konflikter.

Hvem finansierer forøvrigt Videnscenter for Ligestilling?

Og hvem betaler for Diana Madsens debatoplæg?

Fremadskridende islamisering af Danmark

Antallet af fremmede, - indvandrere og efterkommere, steg med 4,9% fra 395.947 personer pr. 1/1 2001 til 415.331 personer pr. 1/1 2002. Tyrkerne er den største gruppe med 52.159 indvandrere og efterkommere. Det er mere end det dobbelte af antallet fra vort naboland Tyskland, hvor det samlede antal udgør 25.289.

Det samlede antal indvandrere og efterkommere udgør nu 7,7% af befolkningen mod 7,4% for et år siden.

Hertil skal lægges antallet af personer, som har fået tildelt dansk statsborgerskab. Antallet for 2001 er endnu ikke oplyst, men det ligger formodentlig over 20.000 personer. I år 2000 fik 18.811 personer tildelt dansk statsborgerskab.

Indvandrere defineres som personer, som er født i udlandet, og hvis forældre begge er udenlandske statsborgere eller født i udlandet. Indvandrere omfatter således også en del udlændinge, som har

fået dansk statsborgerskab.

Efterkommere defineres som personer, som er født i Danmark af forældre, som begge er indvandrere eller efterkommere.

Som danske defineres foruden folk af dansk nationalitet tillige folk af fremmed nationalitet, når blot en af forældrene er dansk statsborger og født i Danmark.

Fremmede nationaliteter glider således løbende ud af statistikken over indvandrere og efterkommere, efterhånden som Folketinget tildeler dem dansk statsborgerskab - og det har Folketinget hidtil gjort med stor iver. Også i år vil Venstre og Konservative stemme for bevilling af formodentlig over 20.000 statsborgerskaber, idet de henholder sig til en gammel aftale med den tidligere regering.

Det forlyder, at mange udlændinge søger om statsborgerskab nu for at undgå eventuelle stramninger i fremtiden.

(Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 59, 2002).

Frank Rennicke – en musikalsk dissident

Det burde være dette blads læsere bekendt, at det står særdeles sløjt til med det frie ords kår i forbundsrepublikken Tyskland. Tusindvis af mennesker sidder i dag i fængsel for at have ytret politisk ukorrekte holdninger og synspunkter. Det kan således ikke undre, at også kunstnere, der ikke lever op til nutidens politisk korrekte og multikulturelle standarder, bliver forfulgt og fængslet. En af disse er familiefaderen Frank Rennicke. Han har igennem mange år været en af det nationale Tysklands mest afholdte sangere. Han er visesanger og synger viser med et bredt nationalt og samtidskritisk indhold. Hans sange er både nye og gamle, enten med originale eller nye tekster. Således har han f. eks. lavet en ganske pragtfuld ny udgave af "Internationale" og en sigende gendigtning af den tyske nationalsang: "Ausland, Ausland über alles." Hans viser kan på ingen måder siges at være "hadske eller hetzende". De udtrykker blot en ung national tyskers håb og bekymringer, og dette ofte med en meget rammende satire og underfundig humor. Men titler som "Dank Fremder" ("Tak du fremmede") eller "Du nennst dich Demokrat" ("Du kalder dig demokrat") og endelig "Heimatvertriebenen Lied" ("Sangen om de hjemstavnsfordrevne") blev nu alligevel den tyske regering for meget. Således blev Frank Rennicke og hans hustru, Ute, anklaget for at have "opildnet til had mod udlændinge, samt at have undsagt disses menneskerettigheder som ligeværdige medborgere". Fru Rennickes forbrydelse bestod i, at hun telefonisk havde taget imod en bestilling på en af sin mands CD'er, da hun jo herved havde medvirket til at udbrede "strafbart materiale." Anklageren Wolfgang Mertig krævede 2 års fængsel for hr. Rennicke og 1 års fængsel for fru Rennicke. Helt så galt gik det dog ikke. Hr. Rennicke blev den 2. november 2000 ved en domstol i Böblingen idømt en betinget hæftestraf på 10 måneder, og Fru Rennicke en bøde på 1000 Mark for sin medvirken. Dommeren Werner Payer fastslår i dommen, at "Frank Rennicke i sin musik havde opfordret lytteren til at begå voldshandlinger imod udlændinge." Hertil kom, at ægteparret måtte aflevere mere end 70.000 Mark, som det havde tjent ved salg af CD'er. Disse penge blev ganske enkelt konfiskeret af den tyske stat! Alt dette

blot pga. at forfatteren i sine sangtekster udøvede sin menneskeret til frit at udtrykke sine tanker. Ja, sådan er altså forholdene for politisk ukorrekte kunstnere og deres familie i den frieste stat på tysk jord nogensinde! At hr. og fru Rennicke har ikke mindre end 5 børn at forsørge

synes åbenbart ikke at genere de "demokratiske" tyske myndigheder (onde tunger vil lade vide, at de tyske myndigheder vil benytte dommene som en undskyldning til at tvangsfjerne børnene fra deres forældre.) Denne dom er ikke mindre end en juridisk skandale, der viser, at man ved den tyske genforening åbenbart overførte DDR's stalinistiske retsprincipper til at omfatte hele Tyskland, samt at de tyske

myndigheder bruger menneskerettighederne som deres personlige toiletpapir.

Det tegner således bestemt ikke lyst for retstilstanden i den fremtidige Europæiske Union, hvor man ikke vil kunne sidde Tysklands stemme overhørig. Man kan frygte, at danskere om få år kan straffes for at synge og sælge John Mogensens sange og viser, der bestemt heller ikke lever op til vor tids multikulturelle og politisk korrekte ideal. Så næste gang du hører en politisk korrekt og frelst menneskerettighedsprædikant himle op om, at man krænker menneskerettighederne i

Kina og ytringsfriheden i Iran, bør du spørge vedkommende om, hvad man gør for at sikre Frank Rennickes og alle andre tyske dissidenters menneskerettigheder. Jeg er bange for, at vedkommende, efter du har fortalt, hvem Frank Rennicke overhovedet er, og hvad sagen drejer sig om, blot vil replicere: "Jamen det gør jo ikke noget, for det er jo bare en racist"....

Glenn Pacharzina

Må mælken mon heller ikke være hvid?

Det svenske mejerifirma ARLA, som overtog størstedelen af det danske marked, propaganderer for politisk-korrekte svenske meninger på mælkekartonerne i Sverige: en tegning viser en 1700-tals kavaler og dame. Han siger "Guten Tag!" og hun "Bonjour!". Teksten henviser til Bellmanns Stockholm, hvor der ifølge ARLA "kom mennesker fra hele Europa: købmænd, håndværkere, militærfolk, adelsdamer, arkitekter, kunstnere, kroværtinder og gøglere".

Videre skriver ARLA: "I alle århundreder har Stockholm været, hvad vi i dag kalder 'multikulturelt'. Sporene efter dem, som flyttede hertil, findes blandt andet i gadenavne som 'Den Tyske Brøndplads og Hollændergaden'.

I dag bor der omkring 150 forskellige nationaliteter i Stockholm."

Det er ganske uanstændigt, at ARLA med uhæderlig manipulering forsøger at få svenskerne til at godtage indvandringen og islams racistske og diktatoriske ideologi.

ARLA ved udmærket, at alle disse europæiske folk kom fra den kristne kulturkreds og derfor kunne indgå i den indfødte befolkning uden vanskeligheder og blive gode trofaste svenskere.

De danske økologiske mejerier har forhåbentlig uforurenet "demokratisk" mælk?

G. Johnsen

Stands folkevandringen

Professor, dr. phil. Niels Thomsen havde 24/11 2001 en fremragende kronik med denne overskrift i Berlingske Tidende. Slutordene lød:

"Vi har ingen pligt til – og slet ingen gevinst af – at tillade en folkevandring til Europa, der radikalt ændrer befolknings-sammensætningen og europæisk kultur.

Der må ske en lukning af grænserne for indvandrerstrømme fra den tredje verden. Udvandring til Vesten klarer ikke u-lændenes omstilling til moderne samfund, heller ikke deres overbefolkning – og den fremmer ikke forståelsen mellem dem og os. Vesten kan og bør i fremtiden modarbejde fattigdommen ad de reelt farbare veje – ved friere samhandel, investeringer og teknologispredning. Mening har hjælpen kun, hvis modtagerlandene anvender den, hvor den gavner – søger at standse deres befolkningstilvækst og vender fremtidige udvandrerstrømme tilbage til hjemlandet.

Det er også den eneste vej til forebyggelse af racisme, etnocentri og religiøs terrorisme."

Statslig pengeregning fra kammeraterne

Den Danske Forening fik afslag på sin ansøgning om et beskedent tilskud til sin anti-racistiske folder. Til gengæld kunne følgende glæde sig over rundhåndede tilskud fra det daværende Indenrigsministerium:

Ansøger – Projekt – Bevilling i kr.

FN-forbundet – Slogan konkurrence – 213.300
DRC – Udgivelse – 39.981,25
Det Danske Center for Menneskerettigheder – Seminar – 70.640,91
FN-forbundet/Sony – Udgivelse af Rock CD – 500.000
FN-forbundet – Merchandise til kampagnen – 268.750
Film og TV Kompagniet i Odense – Film – 250.000
Bugatti Film og TV – Film – 40.000
Citizens Dane – TV-programmer – 150.000
Annette Mikkelsen – FACE Kulturolympiaden 2001 – 100.000
Teatret Kimbri – Den grimme ælling – 25.000
Tante Olga – Randers goes Global – 73.737,55
TV- Stop – TV-program – 10.490,50
Katalysator c/o Ide og Co. – Katalysator – 50.000
Mellemfolkeligt Samvirke – En plads på dansegulvet – 150.000
FOF-København Teater – vi skal jo allesammen være her – 80.000
Mediehuset TV-station – TV-program – 25.000
Ivan Loncarevic – TV-program: Juice – 74.680
Ivan Loncarevic – TV-program: Urban-City Folks – 50.000
Ungdommens Røde Kors – Store Venedag – 117.000
Ungdommens Røde Kors – Unge På Flugt – 25.000
Verdenskulturfestivalen i Århus – Fest i Vest – 158.650
Vision – den om lighed – Seminar om sameksistens – 21.908
Dansk Marokkansk Venskabsforening – Etnisk Besøgsven – 35.000
DRC – Konference – 35.000
DR København – Byens nye broer – 155.000
Koncern TV- og Filmproduktion – Tv-program: Hvem passer på mor? – 100.000
Den selvejende institution Kongskilde – Kulturtag – 46.000
Frederiksberg Bibliotek – Lysbilledshow – 6.200
Kvinderådet – Idrætsaktiviteter – 21.027
Foreningen Multietnisk Forum – Festival – 7.500
FN-forbundet – Festival – 25.000
Latina for Life – Teater – 50.000
Musikteatergruppen Ragnarock Fenris – Nordisk Ungdomsteater – 25.000
Naboskaberne – Gellerupfestivalen – 75.000
SOS mod Racisme – Semiar – 8.260,25
Initiativgruppen mod racisme – Avis til undervisning – 6.585
Tidsskriftet SALT – Udgivelse – 22.000
AFS Interkultur – Workshop – 15.000
Brøndby Support – Supporters mod racisme – 25.000
Byfornyelseskolen – Racisme el. kulturmisforståelse – 20.000
Dansk Iransk Samvirke – Idrætsaktiviteter – 9.300
DGI – Nordisk Ungdomsuge – 10.000
Sjællandsgades Skole – Kulturforståelse 10.000
Erhvervsskolernes Elevorganisation – Lige dig – lige mig festival – 50.000
Fair Play – Plakat – 17.050
Danske Gymnasieelevers Sammenslutning – Racismefri skoler – 70.000
Teaterforeningen Kulturnomaderne – Teater – 42.000
Unge Rum – Rum til alle – 14.880
Vesterbro Ungdomsgård – Sang optræden – 37.500
FN-forbundet/Roskildefestivalen – Aktiviteter på Roskilde festivalen – 260.000
Vejele mod Racisme – Krystalnat arrangement 2001 – 7.400
Ungdommens Røde Kors – Aliens against Racism – 55.000

Ungdomsskolerne i Odense – Aktiviteter 100.000
 Arrangørgruppen om FN-dagen – Fra ukendt til fremmed til kendt ven – 4.210
 Det tredje teater – SMUDS – 60.000
 Det tværkulturelle Dialog Forum, Brøndby Strand – Hej Nabo – 50.000
 DR København Radio – Brobygger på 4'eren – 80.000
 Kente Traditional Dance Company – Dans for tolerance – 12.506
 Køng Folke- og Idræts Højskole – Krop og Kultur møde – 17.500
 Foreningen Norden – Det multikulturelle Norden – 18.000
 FN-forbundet, Århus – Arbejd for tolerance – 16.259,50
 TV2 Danmark TV – Vesterbro Ungdomsgård besøger Afrika – 130.000

Kilde: Ministeriet

Set på nettet

Forum mot islamisering

På den noget kryptiske adresse <http://rto73.0catch.com/index.htm> møder man det norske "Forum mod islamisering". Denne forening (hvor Georg Lavik samler trådene) blev stiftet 19. januar i år og har som formål "at bekæmpe islam og muslimsk indflydelse i Norge ved at afs-løre islams sande karakter gennem nøg-ternt og sandfærdigt informationsar-bejde".

Dette fremgår af forsiden, hvor der også er links til forskellige underafde-linger. Fx "Muslimske forbrydelser verden rundt", der rummer en liste over en lang række lande med fyl-dige beretninger, cita-ter og links om muha-medanernes huseren fra islams fremkomst til i dag.

Fra Arafats områder beret-tes, hvordan hans organisation har "ærbareheds-eskadroner", der lader den muhamedanske retfærdighed ske fyldest mod kvinder, der ikke overholder koranens kønsfascistiske bud. Og Arafat cite-res, bl.a. denne tale fra 1996: "Vi kender kun ét ord: jihad, jihad, jihad. Jeg kalder på jer alle: Sæt mindst 12 børn til verden og giv mig 10 af dem så de kan fortsætte kampen."

Blandt oplysningerne på siden om Storbritannien er, at 900 muslimer herfra hvert år bliver trænet som helligkrigere i Pakistan. Fra Canada skildres, hvordan de liberale immigrationsregler virker som en magnet på islamiske terrorister, og hvor-dan muslimerne søger at censurere humo-ristiske og oplysende udsendelser om

islami medierne.

Fra Sverige skildres den blå-gule hver-dag, når islam er et betydeligt element. Berigende familieforhold, hvor fx en afg-haner hugger sin 14-måneders datter ihjel med en økse. Sidste år blev en anklager alvorligt såret med kniv af en libaneser, da han forlod retslokalet i Östersund. Det

oplyses også, at i Sverige kan en kris-ten mand ikke gifte sig med en muslimsk kvinde. Årsagen er, at svenske myndighe-der lader sharialoven bestemme (kvindens hjemlands myndighe-der skal nemlig også høres), og denne tra-ditionelle islamiske lov forbyder som be- kendt giftermål med vantro mænd.

Fra forsiden kan man også klikke sig ind på nogle principielle artikler, på et humoris-tisk afsnit og på en særlig aktuel Nyheds-side. I vid udstrækning er hjemmesiden simpelthen en uhyre nyttig linksamling, på linie med den danske intertime.dk. På Nyhedssiden kan man blandt meget andet læse om den pakistanske præsident Mus-harrafs selverkendelse – for nylig sagde han følgende om den muslimske verden: "I dag er vi de fattigste, de mest analfabe-tiske, de mest tilbagestående, de mest usunde, de mest uoplyste, de mest forar-medede og de svageste indenfor mennesker-acen". Det er såvist på tide, at den islami-ske verden erkender sin egen totale udue-lighed – hvis den vel at mærke samtidig vedstår, at den kun har sin egen "religion" at takke derfor!

"Jeg åbnede min pung og så på de dan-ske kroner, der lå mellem de nye euroer. Jeg regnede med, at de lå og rødmede af skam. Det gjorde de ikke. I stedet gjorde de noget andet. De stank. Normalt siger man, at penge ikke lugter, men disse mit fædrelands mønter gjorde altså. De stank af sur komælk, fordærvet flæsk og Pia Kjærsgaard harske parfume".

Carsten Jensen i Politiken, cit. i B.T. 7/1 02.
 Jensens nyeste bog hedder "Oprøret mod tyng-deloven" – kan nogen se komikken?

"Forum mot islamisering" bemærker rammende, at mens kommunismen som fjende kun var en parentes i historien for Vesten, er islam den blivende modstander – gennem snart halvandet årtusinde. Som det prægnant udtrykkes: "For islam er ALT ikke-muslimsk en fjende som skal udryddes eller undertrykkes, og da bør islam være noget, som resten af verden også forener sig om at udrydde." På siden rapporteres blandt meget andet, at ledel-sen i Tjetjenien i august 1998 erklærede, at den tredje verdenskrig er begyndt og at USA er fjenden. Vestlige ledere kan nok så meget erklære, at vi ikke er i krig med islam, men islam er altså pr. definition i krig med os, indtil vi er indlemmet i Mu-hameds rige. Den permanente massakre mod afvigere, der på hjemmesiden til fulde dokumenteres som følgevirkning af islams fremtrængen overalt, gør det til "Forum mot islamisering"s slet skjulte budskab, at vi simpelthen bør tage den af islam kastede handske op og inddæmme og tilbagerulle dette Ondskabens Impe-rium til dets naturlige grænser – ideelt set til den arabiske ørken, som gennem ca. 1.400 år har været kommandocentralen for muslimsk terror mod civilisationen.

P.N.B.

Bork Hansen foregrebet af Nietzsche?

"I har mig for grusomme øjne og kigger lystent efter lidende. Har jeres vellyst ikke blot forklaedt sig og kalder sig medliden-hed?" - Nietzsche

Tale på Nationaldemokraternas stormøde i Stockholm 16. marts 2002

Af Poul Vinther Jensen

DDF-næstformandens meget omdiskuterede tale bringes her uforkortet som dokumentation, så vore medlemmer ved selvsyn kan vurdere indholdet.

Det er mig en stor glæde at være gæstetaler her ved Nationaldemokraternas møde. Den Danske Forening ønsker fremgang for alle partier, der advarer mod masseindvandringen og kommer med effektive løsningsforslag mod den. På grund af de herskende politikeres uduelighed er dette problem jo vokset til uoverskueligt omfang i hele Europa. Om to generationer – 40 år – er hver tredje indbygger i Danmark muslim. Og om tre generationer – 60 år – er hver anden i Danmark muslim. Også Storbritannien regner med, at om tre generationer er hver anden indbygger muslim. I Sverige er – ifølge svensk TV – hver anden indbygger muslim allerede om halvanden generation, altså om 30 år. Det er selve antallet af muslimer og intet andet, der er hovedproblemet vedrørende den aktuelle masseindvandring til Europa. Alligevel vil den svenske regering forsyne alle gymnasieelever med skolebøger, som propaganderer for islams værdier. Det er vanvid.

Mange tror som typiske vestlige individualister på, at problemerne med denne udskiftning af Europas befolkning ikke fører til en katastrofe, hvis blot man skaffer de mange muslimer arbejde. Rent bortset fra at det er en utopi, at disse folk kommer hertil for at arbejde, har denne vej allerede vist sin totale fallit i Frankrig, hvor man de seneste år har smidt utallige milliarder i beskæftigelsesprojekter for unge muslimer. Det er ved at køre den franske økonomi i sæk, ligesom lignende socialistplaner har torpederet det svenske folkehjem og er på vej til at kuldsejle det danske. Muslimerne kommer jo nemlig ikke hertil for at blive en del af vore nationale folkehjem, men udelukkende for at hæрге og stjæle vore ejendele. Konsekvensen i denne fremgangsmåde har været absolut siden krigsherren Muhamed startede sine felttog for snart 1400 år siden. Selv Pia Kjærsgaard taler kun forsigtigt om farerne ved den såkaldt fundamentalistiske udgave af islam, men

fare for Vesten ligger virkelig i islam generelt. Islam er pr. definition fundamentalistisk. Vi kan derfor ikke redde os fra det enorme befolkningspres ved blot at udvise de åbenlyst kriminelle og svindlere, som også foragtes af muslimerne selv, fordi de afslører deres sande væsen for tidligt. Islam som verdensbevægelse skal blot vente højst et par generationer, før den på fuldstændig legitim vis kan overtage magten i vestlige demokratier, så selvfølgelig er ingen så interesserede som muslimerne i at komme af med uromagere og brushoveder, som allerede nu an-

død med sig, men med datidens metoder kunne man virkelig ikke skelne mellem dødbringende og ufarlige og måtte derfor generelt have oprettet hermetisk lukkede døre mellem befolkningerne. På samme måde i dag: Så længe der ikke er opfundet et apparat, der ved grænsen kan gennemlyse folk og opklare deres tro og hensigter, må vi for at standse udbredelsen af nutidens pest over Europa simpelthen generelt holde mulige smittebærere ude. Ellers kan vi komme i en situation, hvor hele områder af vore lande igen vil ligge øde hen efter muslimernes etniske rensninger.

Poul Vinther Jensen taler i Stockholm

griber os vantrø. Ligesom islam som verdensmagt som sine nyttigste fortropper har de såkaldte fredelige, vestliggjorte eller kulturelle muslimer, der giver et falsk billede af islams væsen og skaber tro hos nogle naive vesterlændinge om, at det er muligt at fremavle en form for europæiske udgave af islam, der kan respektere vort grundlag.

Hjemsendelse eneste løsning

Den eneste løsning på muslim-invasjonen er kort sagt en lov, der tilsigter en generel hjemsendelse af mennesker fra muslimske lande. Danske politikeres eneste opgave er danske interesser. Svenske politikeres eneste opgave er svenske interesser. Og så videre. Gavner deres politik udlændinge og udland, skal det kun være fordi, de dermed gavner eller i hvert fald ikke skader landsmænds trivsel.

Da den sorte død i middelalderen bredte sig fra Østen, havde den eneste løsning været, hvis datidens politikere havde standset enhver indrejse fra regionerne med smittekilde. Det var rigtigt nok langt fra alle rejsende, der bar den sorte

Vi må udrense muslimerne først. Det er bedre at forebygge end at helbrede. Og det er utroligt, at efter Vestens store fremskridt på det videnskabelige plan, hvor vi er lykkedes med at udrydde farlige mikrober og derved udgår epidemier, er inkompetencen på det politiske plan stadig på middelalder-niveau. Derfor trues vi nu af den muslimske epidemi og byder den tilsyneladende endda velkommen. Når en enkelt eller ganske få personer rammes af en farlig sygdom, udbryder der ellers nærmest panik i medierne, og landsdækkende tiltag iværksættes for at inddæmme og udrydde faren. Men når en politiker foreslår tiltag ud fra en helt parallel logik for at inddæmme muslimfaren, udbryder forargelsen.

For os i Vesten er det en klar interesse at generalisere, ligesom det er i den tredje verdens interesse at generalisere og gøre alle hvide mennesker skyldige i slaveri og imperialismen. Som det skete på den racistiske antiracisme-konference i Sydafrika sidste år. For os er alle muslimer derfor efter samme logik terrorister. Vi gider ikke mere betale til muslimer, se på mus-

limer, og allermindst høre på muslimer-nes krav og yppen kiv i vort land. De skal ud. De er foreløbig kun lus i skindpelsen, men er på vej til at udvikle sig til monstre, som slår værten ihjel. Alle andre politiske problemers løsning forudsætter, at muslim-problemet er løst først.

Den Danske Forenings platform

I Danmark har man faktisk kun i Den Danske Forening fuldt ud indset faren fra masseindvandringen og vidst at drage de nødvendige principielle tiltag mod den. Hvad der om noget er fornødent i den aktuelle situation, er netop politiske og folkelige bevægelser, der i suveræn foragt for de godtagne meninger og for medieoppustede stemninger står fast på de nødvendige løsninger og lader andre om at tale for de mere kortsigtede og inkonsekvente forslag, som måske for tiden er de eneste politisk realiserbare, men som dog før eller siden er nødt til at rette sig ind efter vor linie, der er rettet ind efter det lange og store perspektiv. Heri ligger altså også, at Den Danske Forening ikke vil vælge mellem forskellige nationalsindede partier. Vi ser, at hvert parti udfylder en nødvendig plads eller funktion i det politiske liv, og håber på størst mulig fremgang for dem alle ved kommende valg. Kun ved at forene alle gode nationale kræfter kan vi sammen redde vore lande, så Den Danske Forening håber også, man fra alle partier vil bestræbe sig for at nedtone det, der måtte skille, og i fællesskab arbejde for at blotlægge de uhyrligt inkonsekvente og i dårlig forstand populistiske forslag, som de etablerede partier fremturer med.

Man kan rigtig nok kalde Nordens nationale partier populistiske, for så vidt som de i nutidens vigtigste spørgsmål søger at realisere det, der utvivlsomt er det store flertal af befolkningernes vilje. Populistisk betyder jo blot at dyrke det folkelige. Forstås det derimod som at svinge efter folkestemninger alt efter, hvad der er populært, må vi imidlertid være de mindst populistiske af alle. Vi må altid komme med sagligt gennearbejdede forslag, som i vide kredse nok først mødes med undren, uforståenhed og latterliggørelse, men som årtier senere af de fleste er erkendt som den bedste løsning. Netop ved at stå fast på nogle vigtige programpunkter, hvis rigtighed og vigtighed først efter lang tid er gået op for folket og for politiske partier, får vi en eksistensberettigelse frem for disse.

Hvis der overhovedet skal være noget ved politikerne frem for alle andre, må det være, fordi de upåvirket af enkeltsager og stemninger kan udpege kursen og varsle

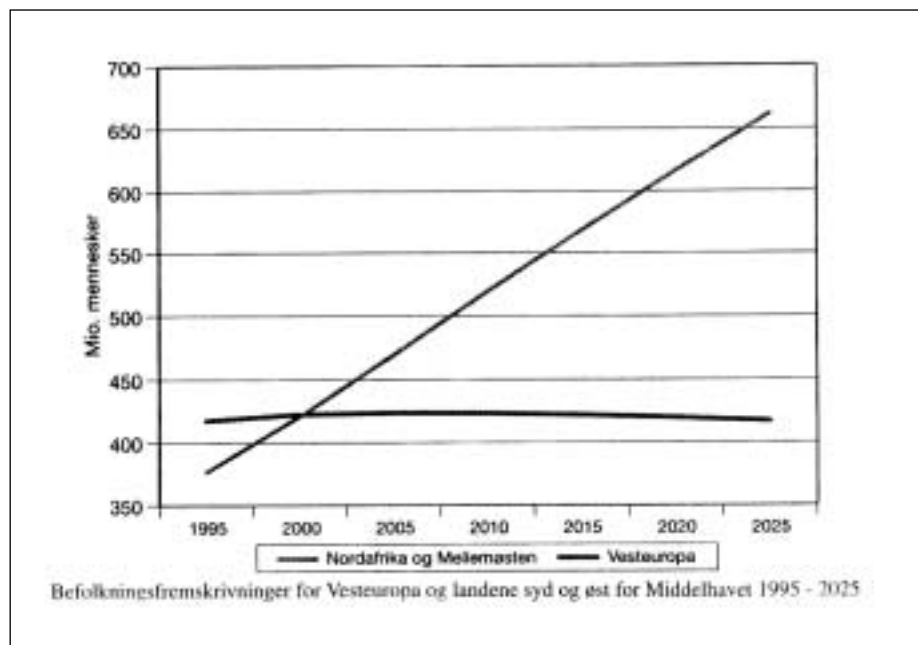
mod skær, der for de flestes øjne er skjult under vandet. Kort sagt udvise rettidig omhu.

Enhver kan vel nu se, at det er den stik modsatte fremgangsmåde, som de ansvarlige partier har fulgt over for masseindvandringen. Mønstret har lige fra starten været panik- og hovsaløsninger. I de seneste mange år fokuseringer på uvæsentlige detaljer i de evindelige "integrationsplaner", hvor det er selve grundopfattelsen, at muslimerne kan og skal integreres, der er selvmorderisk vanvittig. På længere sigt vil det være en meget vigtig rolle for de nationale partier at spille, hele tiden at stå fast på massehjemsendelsers nødvendighed og på hævningen af, at halve og kvarte løsninger er ingen løsning. Hvilket selvsagt ikke bør afholde partierne fra at stemme for ethvert lille skridt i den rigtige retning uafhængigt af, hvem der foreslår det. For dette er jo endnu et træk, som alle gode nationale efter vor mening bør holde fast ved: Den totale mangel på berøringsangst og indignation, altid at gå efter bolden og ikke efter manden, kort sagt sagligheden i bedste forstand. Selvfølgelig i en folkelig indpakning for at skabe opmærksomhed om partiernes politik i en tid, der mere går efter indpakningen end indholdet.

Netop denne nødvendighed gør os sårbare over for at blive kriminaliseret; straffet for "racisme". Den Danske Forening er imod enhver kriminalisering af den politiske debat, hvor kun sagen og ar-

følelsspornografi om enkelte muslimers klagesange til de onde værter, ville der for længst være opstået et kolossalt folkeligt pres mod politikerne. Så måtte de have forebygget, hvad vi andre nu skal til at helbrede. Mediernes svigt, som yderligere er skævvredet af straffelovens skræmmeeffekt, har forsinket løsningen i årtier. Det kan blive skæbnesvangert, for Vestens skæbne vil som før omtalt også være besejlet om få årtier.

Derfor er ulandshjælp heller ikke nogen løsning mod musliminvasionen. Utvivlsomt har muslimernes ufornuftige samfundsorten, forældede kultur-mønstre og mandschauvinisme gjort deres egne samfund til dødsfælder og massegrav for millioner i de kommende år, men vi kan kun til vor egen ulempe gribe ind. Muslimerne forsøger netop at spille offerrollen for at kile sig ind hos os. De islamiske lande er som regel langt fra de fattigste, men den fattigdom og andre ulykker, deres samfund måtte trues af, er ikke alene altovervejende, men udelukkende deres egen og den islamiske verdensforbrydelses skyld. Vesten forbedrede først muslimeres samfund under kolonialismen og gav derefter med en velgørenhed, som ikke tidligere er set i verdenshistorien, af sine midler til muslimerne uden at forlange noget igen. Vi har jo altid både selv bragt og betalt for den olie, som er den kunstige årsag til muslimeres rigdom. Vestens civilisation er den eneste der

gumentet skal tælle. Her nærmer vi os jo et grundproblem, som hvis det blev løst også ville løse muslim-problemet. Hvis medierne kom med faktaoplysning om udviklingens grundproblemer i stedet for

selv har skabt noget, som alle andre nu også vil have, hvilket med normale begreber gør os til den i dag overlegne eller bedste civilisation. En civilisation, som muslimerne i deres ufornuft nu

både vil ødelægge og nyde frugterne af. Selvfølgelig skal vi ikke give en øre hjælp til dem. De vil kun nyttiggøre vor velmente hjælp til yderligere børnefødsler, som vil styrke deres demografiske krig mod os. Fyldte barnevogne er mod Vesten langt mere effektive våben end noget militært isenkram. Menneskerettighedsideologien om alle individers lige værdi vil jo per definition gøre de andre til herrer i vort hus, når blot de er mange nok. Men for en dansk eller svensk politiker bør en enkelt dansker eller svensker selvfølgelig veje tungere end en million muslimer fra Mellem-østen. I Danmark har kun Den Danske Forening haft mod til at tænke konsekvenserne heraf til ende.

Forbedringen af muslimernes verden kan og må kun komme fra dem selv, ligesom danskerne og svenskerne kun med egne kræfter har ændret Danmark og Sverige fra et mangelsamfund til et velfærdssamfund. At tro, at man kan standse muslimernes erobring af Vesten ved at give dem ulandshjælp, er som at ville slukke et bål med benzin. Rent bortset herfra tager udvikling af et land århundreder, mens de vil have oversvømmet os på årtier. Man kan selvfølgelig heller ikke her i landet huse muslimske flygtninge, mens der er uro i deres hjemlande, for der vil jo i generationer være uro i deres hjemlande.

Det mulige alternativ

Masseindvandringen er langt fra en uundgåelig skæbne, som vore magthavere påstår. Der er en uendelig mængde alternativer, hvis politikerne bare havde mod til nytænkning og handlekraft og ikke var underlagt flokmentalitet og bestikkelsen fra internationale stillinger og velvillig omtale i de medier, som i overvejende grad er styret af folk fra venstreekstreme miljøer.

Forureningsbekæmpelsen er jo et godt forbillede for bekæmpelsen af muslimerne. I mange generationer svinede industrisamfundet bare omgivelserne til. Det blev anset som en nødvendig og uundgåelig omkostning for velfærden og udviklingen. I 1960'erne advarede enkelte eksperter om bagsiden af medaljen, i 1970'erne begyndte der at opstå et politisk krav fra aktivister om indgreb. I det følgende årti blev de fleste partier grønne, endda i en sådan grad, at det førte til unødvendige milliardudgifter og lagde et jerngreb over produktivitet med stadig nye indgreb og afgifter.

Muslim-bekæmpelsen må selvfølgelig heller ikke overdrives og føre til generelt fremmedhad eller til indgreb mod fx danskeres ret til at gifte sig med hvem, de ønsker, eller til at adoptere børn. Men foru-

*Hvilket våben er farligst for Vesten?
Muslimers terror eller deres barnevogne?*

reningsbekæmpelsen er bortset herfra et godt forbillede for, hvordan en sag kan bringes til sejr. Men også et eksempel på, hvordan pamperiet tager overhånd og skaber fiktive problemer når det nødvendige er gjort, fordi en problemløser-industri er skabt.

Intet problem er så stort og veldokumenteret som den byrde, de mange muslimer i landet lægger på os. Milliarder af kroner har kunnet ødsles på at tynde landsmænds økonomi, uden at det har gavnet nogens trivsel. Der ofres derimod ikke en krone på at rense vort nærmiljø for muslimer, tværtimod bruger det offentlige milliarder på yderligere at øge det, der kunne kaldes den kulturelle forurening. Hvorfor forstærker magthaverpartierne hele tiden den onde cirkel og fører

en politik, der efter alt at dømme bevidst går ud på at skade deres landsmænd mest muligt? De importerer muslimer, muslimer og atter muslimer til en sådan skade for almindelige og svage danskere og svenskere, at der burde være større demonstrationer ved ankomsten af muslimer, end når fx der transporteres farligt atomaffald. Ganske usandsynlige trusler forstørres op til hysterisk omfang, mens muslimerne, der snart overalt overfalder, voldtager og berøver os, af de samme hysterikere bydes velkommen som "kulturberigere". Man skulle tro, vi var i et galehus.

Falske og ægte trusler

Paradoksalt nok har terrorangrebene i New York også kun bidraget til fokusering på de små trusler frem for de store. De lange tendenser i verdensudviklingen er jo ikke ændret efter den 11. september. Den demografiske trussel var nøjagtig den samme før som efter. Men terrorangrebet har måske snarest fremmet en uheldigt snæver fokusering på terrorister og et forsøg på at udpege resten af muslimerne som vore allierede, selv om de blot mere fredeligt og umærkeligt prøver at oversvømme os rent mængdemæssigt i stedet for at skræmme os ved dramatiske men reelt ret ubetydelige nålestik. Ud fra dette perspektiv er terroristerne naturligvis lige så uvelkomne for islams planer, som gadebanderne er for muslimerne i Danmark. De afslører islams væsen en tand for tidligt i forhold til, hvad der er hensigtsmæssigt for verdenseroblingsplanen. Mellem terrorister og det såkaldt moderate flertal af muslimerne er der kort sagt en forskel i taktik, men en lighed i strategi. Vi skal enten erobres med dødsfly eller med barnevogne, men erobres skal vi. Og her er barnevognen langt det farligste og mest effektive våben. Det må være en oplagt opgave for de nationale partier hele tiden at minde om dette, nu hvor alle de andre partier er travlt beskæftiget med terrorismen, der reelt fungerer som en afledningsmanøvre fra det egentlige problem. Kun en lille andel af muslimerne er terrorister, en større del er voldsmand eller villige til at bruge vold, en endnu større del er en passiv belastning på vore sociale systemer, og et meget stort flertal har afsløret deres egentlige loyalitet ved deres parabolantenner, der er rettet mod hjemlandets tv-nyheder, som de trods såkaldt flugt og forfølgelse stadig tror mere på end vore vestlige nyhedsmedier. De hverken kan eller vil integrere sig her, og vi ville i øvrigt heller ikke have dem, selv om de kunne. Om ikke andet fordi vi i forvejen er tæt befolket. Et vig-

tigt element i bekæmpelse af miljøforurening er jo indvandringsmodstand. Den Danske Forenings blad *Danskeren* kunne berette om, hvordan såkaldt grønne tiltag i Svejs er kuldsejlet, fordi man ikke tog hensyn til de mange fremmedes forurening. Der er ganske simpelt hen nok mennesker her som andetsteds, og ethvert land må principielt søge at få det bedste ud af det befolkningsgrundlag, det nu engang har, hverken mere eller mindre.

Men heldigvis lever vi da også i en højteknologisk tidsalder, hvor udveksling af ideer, varer, inspiration og berigelse kan finde sted uden fysisk at flytte menneskemængder. Det er netop det positive aspekt ved den ellers så udskældte globalisering, at vandringer som massefænomen er overflødiggjort. Arbejdet kan nu vandre frit i stedet for arbejderen. At der alligevel er så mange migranter, skyldes udelukkende irrationelle, ideologiske faktorer: Verdenserobrende hos dem, selvhadende og selvmorderiske hos os. Og så selvfølgelig de undertrykkende forhold, som den islamiske verdensforbrydelse overalt fremkalder. Sandt Fremskridt består i dag i at tilbagerulle og inddæmme islam, der i verdenssyn i almindelighed og i kvindevsyn i særdeleshed står for den mørke middelalder. Fremskridt består i dag i at sikre ethvert folk ret til selvbestemmelse i deres eget land, åbent i sind, med hensyn til handel og andet fredeligt samkvem, men afvisende over for ekspansionister og internationalt formynderi og lighedsmageri. Globalisering er en neutral og positiv proces, som kun skades af dem, der kunstigt vil fremme den, om det så er fra oven eller fra neden. Global ensretning er et ideologisk projekt, der både har etniske blandinger og overnationale bureaukratier som sine instrumenter. Fremskridt fremmes bedst ved mest mulig frihed til det enkelte individ og det enkelte land, hvis stræben efter lykke kun begrænses af andres tilsvarende ret. Islam har altid stået for det ensidige forhold, at de andre skulle yde og være tjenere for de rettroende. For så vidt ligner muslimerne vore egne 68'ere, der også har sørget for mest muligt til sig selv med mindst mulig indsats.

Masseindvandringen skyldes rigtignok vore egne magthaveres uduelighed, men der er ingen tvivl om, hvem der er den farligste fjende. Den indre og den ydre fjende er begge nødvendige for at ødelægge vore lande, men mens vi kun kan foragte den indre fjende, må vi frygte den ydre. Al denne flygtningevenlighed er sentimentalitet, men det vil kræve hårdhed og mandighed at genoprette følgerne af alt vrøvlet. Målet er ikke en nostalgisk tilbagevendende til verden, som den var en-

gang, men illusionsløst at se forholdene i øjnene i nutidens verden for bedst at bevare, forsvare og forbedre det moderne fremskridtssamfund, som giver os de goder, som vi ved egen kamp har opnået, og som vi ikke uden kamp bør opgive. Fremskridt er Vestens adelsmærke. Hvis vi giver efter for islams drypvise pres vil et nyt middelaldermørke sænke sig over kloden.

Og de skyldige vil med historiens grumme ironi være dem, der kaldte sig selv progressive og os reaktionære! Men Den Danske Forening, Nationaldemokraterne og andre indvandringskritikere er altså netop nutidens sande progressive, historiens aktive kraft, der tror det muligt at ændre nedgangs-tendenserne og ikke bare slapt reagerer og giver efter over for fjendens provokationer. Vi vil uden skrupler med de nødvendige midler forsvare den moderne vestlige civilisation, der vil bryde sammen, hvis de ikke-kreative muslimer hos os får magt, som de har agt. Med samvittigheden helt i top vil vi realisere de tiltag, som vore nuværende politikere indigneret gyser over blot at tænke på, for det er os, der er den forurettede part. Det er os, der bliver angrebet og blot forsvarer os. I årtier har vi forsøgt at hjælpe og bare givet og givet for dog at prøve at få muslimernes lande ind på et positivt spor. Det har på grund af deres egen hadske trodsighed spillet fallit, og nu vender muslimerne sig mod os. Det er på tide at tage skeen i den anden hånd. Den Danske Forening holdt sidste efterår med bl.a. Nationaldemokraterne fællesnordisk møde i Århus under mottoet: Sammen vender vi strømmen! Under denne overskrift burde hele den progressive indvandringsmodstand i Norden kunne samles til fælles national front for Norden som Muslimfrit Område.

Heltemodet – og landsforræderne

Troen på, at hele verdens problemer kan løses med samme recept som i vore velfærdssamfund, har vist sig selvmorderisk. Det nye århundrede bliver enten Vestens død, rendt over ende af invaderende muslimer, eller et vendepunkt, hvor alle lande lærer ansvarlighed og ikke at invadere og bebyrde andre folk med frugterne af egen uduelighed. Det kan åbenbart kun læres i den hårde skole. Som muslimerne efteraber profetens levevis, må vi genopfriske de egenskaber fra Muhameds næsten samtidige i Norden for at mobilisere en modsat rettet kraft over for deres militante selvhævdelse. Vore vikingeforfædre havde den i dag urimelige idé, at en mand må og skal være tapper: Nu som før er det dog graden af hans sejr over frygten, der er afgørende for, om han skal reg-

nes for et mandfolk eller ikke. Som Thomas Carlyle skrev i sin bog om Helte og Heltedyrkelse, hersker der ingen tvivl om, at de gamle nordboeres tapperhed var af en barbarisk art: De anså det for en skam og en ulykke ikke at dø i kamp.

Enhver bør få efter fortjeneste - om de har gavnet eller skadet deres landsmænd. Det er vort eneste kriterium i politik. Hvorfor skal vort lille område, endda af vore egen politikere, helt uden grund omformes til en kloak a la Mellemøsten. Mere og mere ligner verdens store byer hinanden, med slum, graffiti og narko-gangstere på mange gadehjørner, og ungdomsbander af såkaldte etniske minoriteter. Massevoldtægter spredt sig som en epidemi over hele den vestlige verden, i USA, Europa og Australien. Altid med muslimer, som dermed symbolsk voldtager hele den civilisation, de vil tilintetgøre med deres blotte antal. Hver eneste gang, magthaverne kommer med forslag om integration, asyl, understøttelser og så videre, må vi altid tage os til hovedet og spørge: Hvorfor? Hvad har vi gjort for, at vore egne politikere skal udsætte os for dette? Har vi ikke uden at gøre oprør fundet os i politikernes stadige bevillinger til sig selv og til alle andre end trængende landsmænd? Har de fleste danskere og svenskere ikke pligttopfyldende passeret deres arbejde og betalt skat i tro på, at de dermed bidrog til at gøre deres samfund bedre for deres børn og børnebørn? Hvorfor byder man os dette? Aldrig har et land – ja en hel verdensdel – udvist et sådant vanvid selv at invitere, opformere og gennemføre alle mulige krav fra en stadig voksende invasionsstyrke af vildtfremmede, hvis kultur helt igennem modsiger vor egen. De fleste folk i verden udenfor Europa ville for længst have gjort kort proces med sådanne ledere og have fundet på en lige så blodig løsning mod de indtrængende horder.

Virkeligheden har nu meldt sig i form af de muslimske horder, som banker på døren og endda allerede i hundredetusindvis står i landet og højtrøstet kræver deres "ret" på lige fod med vi indfødte.

Lad ikke de ydre og indre fjender tage os på sengen. Lad os som generalen i Wien, da tyrkerne stod udenfor byporten og kristenhedens skæbne skulle afgøres, i sandhed og med fast stemme erklære: "Vi vil vide at værgе os!"

Poul Vinther Jensen

Fra 68'ernes rædselskabinet

Danskeren fortsætter portrætrækken fra vor "elite". Denne gang med hele tre personer, som stadig gør sig bemærket til Danmarks fordærv.

Af G. Johnsen

Lasse Ellegaard (p.t. JP-journalist!)

Det er journalistens fornemmeste opgave at stræbe efter objektivitet, hvilket naturligvis ikke er let. Verden ser nu engang forskellig ud alt efter hvem, der kikker på den. Der findes også journalister, som vil fremme deres egen politiske mening. Lasse Ellegaard holder godt fast i sin ungdoms venstrestremistiske briller. Ved Information begyndte han sin karriere som krigskorrespondent 1971 i Baskerlandet, men også på hjemmefronten var han i "krig". I begyndelsen af 70'erne var han engageret i det mediekritiske tidsskrift "Pres" ligesom andre kommunistfascinerede journalister som Erik Thygesen, Mette Fugl, Kjeld Koplev m.fl. Senere blev han knyttet til det kritiske kulturtidsskrift "Levende Billeder". Han bakkede op om forlaget "Modtryk", et århusiansk forlag som udgav venstrestremistiske bøger samt tidsskriftet "Retfærd" for marxistisk jura – og marxistisk retfærdighed. Ellegaard skrev positivt om Solvognen bl.a. i april 1975 - vel i den hensigt at påvirke dommeren i byretten. Det var kort før retssagen om julespektaklerne i Magasin du Nord. Solvognens forklædte julemænd havde taget varer fra diskene og uddelt dem til de intetanende kunder. Året efter skrev Ellegaard igen om Solvognen - efter al balladen ved Rebildfesten 1976, hvor de forklædt som hujende indianere og harmeløst publikum havde held til at forvirre politiet, kaste med blodposer (bl.a. mod dronningen?), tilegne sig mikrofonen og forstyrre festlighederne. Ellegaard var med på arenaen, da Thorkild Weiss Madsen med Solvognen fra Christiania optrådte som "almindelige vælgere" for at stikke et ukyndigt publikum blå i øjnene og lave intern ballade på Glistrups valgmøder i 1977. Man ville forhindre Fremskridtspartiet i at få vælgeropbakning. I 1978 blev Ellegaard ansat på Weekendavisen. Lå der nogen dybere mening i det: var han inspireret af opfordringen fra journalisthøjskolen om at ødelægge den borgerlige presse indefra?

Han tog sig gerne af sager, hvor venstrestremister gik i aktion, fx som da sømænd med tilknytning til det røde sømandsforbund tvang kaptajnen på Rømmø-færgeren til at gå planken ud og styrte i van-

det. Han skrev om forlaget Gyldendal på en sådan måde, at direktøren måtte korrigere, og han forherligede det ærkekommunistiske Tvind i en afvæbnende hyggeartikel.

I 1982 var krigskorrespondenten med ved værtshuset i Pilestræde ved Café Rex, hvor han blev arresteret udenfor caféen og truede politbetjenten med, at han "fandeme" nok skulle få denne fyr fra korpset.

Samme år forlod han det Berlingske Hus og fortsatte på TV- Aktuelt, og nu er han Jyllandspostens udsendte korrespondent i Israel. Der er ingen tvivl om, hvem han holder med: den jord, som FN bekræftede som jødernes land i 1947, kan de lige så godt afgive igen. Araberne - som af propagandamæssige grunde skiftede navn til "palæstinensere" - er taget voldsomt til i antal og i deres nationalcharter - også kaldet PLO-pagten - påberåber de sig landet og kræver jøderne ud. Der er noget tragikomisk ved, at Lasse Ellegaard i 1996 - i en alder af 52 år - fik "Inga Nalbandians pris til unge forfattere". (Nævnte Inga, f. Collin, der var gift med en armenier, skrev gribende om den "armenske rædsel" - de grusomme hændelser, der overgik de kristne armeniere ved de muslimske tyrkeres massakre på dem i 1916).

Lone Dybkjær

Det kan være svært at huske alle de lykkes og ulykker vore politikere har gjort, men når der er valg, er det tid at se tingene efter i sømmene. Granske i politikernes hjerner og hjerter. Se nu fx på Lone Dybkjær! Hun deltog i det store ideologiske opgør som fejede hen over Europas lande for et par årtier siden.

Samfundet skulle laves om! 68'erne var på barrikaderne. Der skulle drives en kile ind mellem forældregenerationen og deres børn, så man kunne påvirke de unge. En af de frontgrupper, man oprettede, var BRIS som på grund af sin virksomhed hurtigt fik øgenavnet "BarneRov I Samfundet". Ligesom "Børnemagt" i Christiania opfordrede de skolebørn til at løbe væk hjemmefra. Man erklærede sig 100% på barnets side, hvad enten det havde ret eller ej. Lekkende toner for pubertetsunger! Man gik imod forældre, skole og enhver myndighed. Man fortsatte med BRIS-idéen: Socialminister Eva

Gredal oprettede Statens Børnekommission med psykolog Lise Østergaard som formand. Nøgleideologien var, at "Jeres Børn er ikke jeres Børn". De blev imødegået af "Forældrenes Børnekommission" med Jo, "Vore Børn er vore Børn". Modstanden var vel ikke helt uden resultater, men de marxistiske 68'ere sad stadig på magten! Eva Gredal vragedes dog til sidst af vælgerne efter mange afsløringer om hendes tvivlsomme indsats med forbindelse til 5.-kolonnegruppen Mentalhygiejnen og dens aflægger, BRIS.

Psykolog Lise Østergaard afløstes som formand for Statens Småbørnskommission af Lone Dybkjær. Lone Dybkjær gik naturligvis ind for BRIS. Den var jo på linje med Statens Børnekommission og ideologisk set denne kommissions udgangspunkt. Statens Børnekommission kørte bl.a. på sloganet: "Lille barn, hvis er du? Hvad koster du? Hvem betaler?" -

Samtidig med at Lone Dybkjær var formand for Statens Børnekommission var hun med i en selvbestaltet 8-mands gruppe, der kaldte sig TAVS - T A V S -. Disse bogstaver står for "Tværpolitisk Arbejdsgruppe Vedrørende Småbørnsområdet". Formålet var at arbejde for småbørnenes tarv. Det ville de gøre ved at styrke småbørnspolitikken i tråd med Statens Småbørnskommission. De ville lave Public Relation eller - med klarere ord - en massiv propaganda om emnet ved debatindlæg og diskussioner for pædagoger, administratorer, politikere, fagforeningsfolk og kulturdebattører. Emnet kunne være "Hvad vil vi med vore børn?" eller "Hvad med obligatorisk forældreuddannelse". Videre ville de lave programmer i Radio og TV, fotoudstillinger og undervisningsmaterialer til skolens ældste klasser etc. Bemærk: .... til de ældste klasser. Public Relation-indsatsen - eller om man vil - indoktrineringen gjaldt altså ikke bare småbørn! I øvrigt var en af de 8 medlemmer i TAVS direktør for skolebogsforlaget Gjellerup.

Som formand for Småbørnskommissionen og som frontkæmper for børns tarv i organisationen TAVS fik Lone Dybkjær i 1977 en forespørgsel fra sekretæren for "Forældreforeningen for narkoramte børn", Lise Tønsberg. Tønsberg arbejdede i mange år imod narkotika og gennemførte en af de største underskriftsindsamlinger vi

har haft i Danmark. Næmlich imod en lempeelse af straffeloven hvad angik hash. Der kom over 100.000 underskrifter, som dog åbenbart blev skrottet af folketinget. Hun søgte samtidigt at tage sig af narkotikaens ofre, narkomanerne, som tit uforskyldt var havnet i suppedasen på grund af 68'erne politiske og narkoforherligende propaganda.

Lise Tønsberg fik audiens hos Lone Dybkjær for at fremlægge problemerne om narko og narkomaner, men hun blev overlegent afvist af Lone Dybkjær. Lise Tønsberg skrev om sin skuffelse i et læserbrev (jeg citerer): "Til matematiske problemer, ingeniørvidenskab og karrieropedestaler er kolde og klamme hjernevindinger sikkert et plus, men til SMÅ-BØRNSKOMMISSIONS medlemmer fortrækker jeg et stort og varmt hjerte på rette sted" (Kilder: Tidsskriftet "Vor Skole" febr. 1974 og maj 1977, tidsskriftet AKTION 4, 5, 6 og 7/1977 samt 1 og 2/1978 m.m.).

Ritt Bjerregaard

Ritt Bjerregaard har altid gjort sig bemærket. Folk husker hende måske især for hendes arrogante væsen, hvad enten hun lejede "fyrstesuite" på Hotel Ritz i Paris, skaffede sig kæmpelejlighed i København, krævede at Storebæltsfærgen skulle vente på hende eller håned sine medmennesker... Hendes stikken næsen i sky minder om kommunistiske pampers selvfølelse over for "folket". Hendes solderi blev for meget for Anker Jørgensen, så han afskedigede hende i 1978, hvilket ikke forhindrede Bikuben i at udnævne hende et par år efter til "Årets Sparekvinde", hvilket vakte munterhed i landet. Men hun bør huskes for andet end for storsnudethed! Her i denne artikel skal nævnes et par ting, som ikke bør gå i glemmebogen. Hun har en ganske væsentlig skyld i de ulykker, vi stadig døjer under, ikke mindst ødelæggelsen af skolen og almen demoralisering.

Ritt voksede op i et kommunistisk præget hjem, men valgte socialdemokratiet i erkendelse af, at kun dér havde hun mulighed for at komme igennem med sine kommunistiske idéer. (Inge Fischer Møller gjorde ligedan, men havde ikke samme evner).

Sammen med sin såkaldte "strikkeklub" af 5-6 ræverøde kvinder skrev Ritt Bjerregaard nogle undervisningsbøger om "kvinderoller". Andre meningsfæller samlede hun i en "kaffeklub". Her kom bl.a. den revolutionære aktivist Henning Prins Kløvedal som en - efter Ritt Bjerregaards eget udsagn - "vigtig gæst". Han stod bag "Gruppe 61", Thylejren (= "Det

ny Samfund"), hash som politisk våben, grupperne "Hætsj" og "Sorte Fane". Prins var med til at skrive det kommunistiske "Langelandsmanifestet", bakket op af 5.-kolonnegruppen "Mentalhygiejnen" og redigerede "På vej mod ekstraparlamentarisme". Han var en tid i VS's hovedbestyrelse og i redaktionen af Socialistisk Kulturfronts tidsskrift "SKUB".

Kaffeklubben afløstes siden af en "samtalekreds" med håndplukkede medlemmer. Det drejede sig ikke om selskabelighed. "Politik er krig, ikke damethe med blødt brød og sød snak", sagde Ritt Bjerregaard. Det lød som et ekko af Lenins ord: "Fred er blot en fortsættelse af kampen med andre midler".

Og sådan var det! De mennesker, hun samlede omkring sig, var med i forskellige marxistiske og/eller kommuniststyrede fraktioner. Den tid, hvor socialdemokratiet var et værn mod kommunismen, var forbi.

Som politisk karrierekvind skaffede

hun sig ikke børn selv, men manipulerede med andres. Hun var - ligesom kommunisterne straks efter revolutionen i Rusland - fuldt ud klar over, at indoktrinering af skolebørnene var grundlaget for fremtidens politik. Derfor skulle skolen ændres i bund og grund, for den var efter hendes mening det kapitalistiske klasse-systems forlængede arm. Hun var undervisningsminister i Anker Jørgensens skiftende regeringer 1973-78.

Til omkalfatring af skolen oprettedes Statens Centrale UddannelsesRåd (CUR), som barslede med U-90, et digert marxistideologisk værk. Det skulle skabe øget lighed og et ensartet udviklingsforløb i skolen. Man pegede på "nødvendigheden af, at børn og unge frigøres fra en række

traditionelle forestillinger, som bl.a. findes hos forældrene." U-90 var helt på linje med pjecen fra Statens Børnekommission: "Jeres Børn er ikke Jeres Børn", men "Alle Børn er alles Børn".

Da det marxistiske skoleprojekt vakte modstand hos forældre, der både påtalte ensidigheden og klagede over dårlig skoleundervisning og manglende disciplin, måtte forældrene nødvendigvis belæres og påvirkes. Derfor planlagde undervisningsminister Ritt Bjerregaard i 1975, at der skulle holdes gratis forældrekursus på alle landets 29 folkeskoleseminarier for at "udrydde" "misforståelser" og "myter" og få forældrene til at acceptere, at deres børn blev opdraget til at leve i et socialistisk samfund. Det første af disse forældreindoktrineringskurser løb af stablen på Zahles Seminarium, som - måske overraskende for nogle - viste sig at følge ganske udmærket med i de kommunistbegejstrede strømninger.

I tråd hermed gik formanden for CUR (1975-78), Erik Ib Schmidt, skarpt i rette med "Forældrenes Børnekommission". Deres bog "Frihed eller Lighed" var et opgør både med Statens Børnekommission og med U-90. Også højskoleforstander Egil Brinch, som en kort tid var formand for CUR i 1978 gik i felten - nu imod MF Erhard Jacobsens "Aktiv Skolekomité": det "vil føre til fordummelse", mente han. Han interviewedes af venstre-ekstremisten Egon Clausen i programmet "Farlige forældre eller blot til besvær?" i DR's "Familiespejlet".

Apropos Egon Clausen og hans sexforstyrrede børnetegninger, så udartede den påbudte seksualundervisning i nogle skoler og skolebøger til undervisning i pornografi med opfordring til skolebørnene om at købe pornohefter, åbenbart et led i den nedbrydning af landet - moralsk og kundskabsmæssigt - som 68'erne var i fuld gang med. Undervisningsminister Ritt Bjerregaard fandt porno i skolebøgerne i orden.

Forældrekrigen (som havde mange anrebsfronter) omtaltes udadtil kun i ringe grad og ret ensidigt, eftersom kommunistfascinationen var "politisk korrekt" og 68'erne beherskede massemedierne. Da en "pæn, ældre dame" i 1981 på et socialdemokratisk vælgermøde på Frederiksberg spurgte Ritt Bjerregaard, hvad hun egentlig mente med udtalelsen, at "Børnene var alles ansvar" - om hun ville lette forældre for ansvaret eller fratage dem det? gav Ritt et helt specielt hovent svar: hun smed spørgeren ud (JP ca. 30. okt. 1981).

Under Ritt Bjerregaards styre begyndte ministeriet at udgive et blad for skolebørn i de mindste klasser. Det hed "Klub 1000" og lavedes af Danmarks Radio. Det for-

talte børnene, hvad de havde "krav på" og "ret til", og hvad voksne har "ret til". Formålet med skrivelserne syntes at være at skabe utilfredshed. Det er nemlig altid en god grund for revolutioner, store og små.

Denne avis suppleredes senere med "Også en avis" udgivet af journalistelever på den dengang marxistiske Journalisthøjskolen og direkte beregnet til undervisning i skolen. Ansvarshavende redaktør var Erling Flint.

Ritt Bjerregaard blev siden som socialminister formand for Børneårets Nationalkomité i 1979. Børneåret udnyttedes som så meget andet på denne tid til yderligere venstrevridning. Under Nationalkomitéens auspicer og med økonomisk hjælp startedes således en ny børneavis, "Een for alle". Hvor vigtigt det var at få politisk fat i børnene ses bl.a. af, at daværende kulturminister og undervisningsminister bakkede op om projektet. Det hed sig, at 9-13-årige børn selv lavede denne ny månedsavis "med hjælp af kun to voksne journalister". Den ene hed Marianne Kjær og var medlem af DKP (i 1981 DKP-MB-kandidat i Århus), den anden hed Erling Flint. Man propagerede for, at forældre, bedsteforældre, onkler og tanter skulle forære børn den første årgang i julegave.

Avisen gik konkurs o. november 1982.

I 1984 da den Sovjetstyrede fredsbevægelse rullede sig ud for fulde sejle blev Ritt Bjerregaard formand for "Fredsfondens Vennekreds". Venerne bar mange kendte navne fra kommunistiske kredse, socialdemokratiets venstrefløj og "nyttige idioter" som det hedder. Fonden var oprettet af kommunistaktivisten rigmanden civilingeniør Niels Munk Plum, og Ritt Bjerregaards engagement kunne ikke ses som andet end støtte til Sovjet, selvom hun hævdede, at "Fredsfondens vennekreds var en upolitisk organisation" og at det var "vigtigt at engagere sig i sådant et arbejde". Flere fremstående socialdemokratiske politikere, som var imod Sovjets ræveagtige fredsspil, var meget betænkelige ved hendes formandskab, og Anker Jørgensen udtalte på et fredsmøde på B&W, at "organisationen er helt domineret af folk med en anden politisk opfattelse". Med hånlige hovenhed afviste Ritt Bjerregaard kritikken fra sine kolleger i tinget. Hun spottede Robert Pedersen for at være gammeldags, "Han står vagt om monterne i partimuseet", skrev hun i Aktuelt, og ikke uforskyldt regnede det ned over hende med skældsord som "højrovet kyniker, infam giftsnog og tarvelig gade-tøs" i eftermiddagsaviserne, men i Kreml havde hun en høj stjerne.

Sovjet og deres "freds"bevægelse brød

sammen da muren faldt, men Fredsfonden i Dronningensgade 14 på Christianshavn eksisterer stadig, dog uden Ritt Bjerregaards formandskab. Vennekredsen tager sig bl.a. af "Militærnægterforeningen", "Attac" og "Landsforeningen af Danske Flygtningevenner", hvis formål det er "at forbedre vilkårene for asylsøgere og flygtninge i Danmark" som det

hedder. Dvs. hjælpe alle de mange kriminelle og ikke kriminelle asylsøgere og "flygtninge", som med eller uden papirer, men med mange løgnagtige historier og evt. terroristtanker i baghovedet strømmer kontrolløst ind over landets grænser.

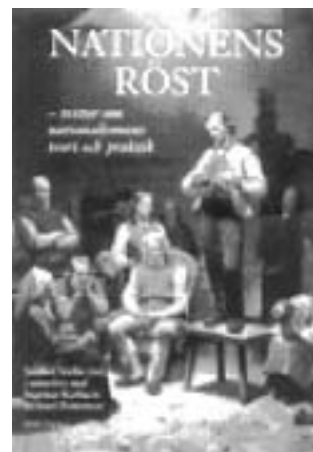
(Kilder: diverse indlæg i massemedierne, Ole Hasselbalchs "Den stille Krig", tidsskriftet AKTION, "Børneårs Nyt" etc.).

Værdien af en national bevidsthed

Den af marxister og marxistisk påvirkede postmodernistiske teoretikere formulerede tese, at nationalt og etnisk sammenhold skulle være noget forældet, som ikke hører hjemme i et moderne samfund, har vundet genklang i vore medier men også fået resonansbund hos socialdemokratiske, liberale samt nyliberale politikere og forfattere. Denne med tiden alment udbredte forestilling imødegås af Hugh Seton-Watson med følgende ord, som er hentet fra side 129-130 i *Nationens röst - tekster om nationalismens teori og praktik*, et uddrag af kapitlet "Det menneskelige samfund". (Oprindeligt bragt i bogen *Nations and States: An Enquiry into the Origins of Nations and the Politics of Nationalism*). I *Nationens röst* ("Nationens stemme", SNS Förlag 2001) præsenteres forskellige tanker om det nationale fællesskab i et udvalg af Sverker Sörlin, professor i idé- og videnskabshistorie:

"Nogen ville svare, at national bevidsthed er et udslag af overtro, et levn fra den forslidte og miskrediterede fortid, som man kan og bør gøre sig kvit så hurtigt som muligt. Hvis det er sandt, at menneskene stadig er ofre for nationalistiske lidelser næsten overalt i verden, er det en endnu større grund til, at mennesker, hvis samfund og kulturer har gjort størst fremskridt, bør afsvære sig deres nationalitet, tage afstand fra 'patriotismen' og kaste på 'historiens mødding' hele det bekvemmelige apparat for 'nationens forsvar', hvis mange forgreninger gennemtrænger og forgifter samfundet. De som gør dette bliver, hævder entusiastene, et forbillede i civiliseret opførsel som af andre efterlignede indtil en fredelig og bedre verden er skabt.

Desværre tyder det ufuldstændige bevismateriale, fra både historien og studiet af vor moderne verden, på, at en regering som gør dette ikke vil bidrage til at tilvejebringe en fredelig og bedre verden. Re-

sultatet ville blot blive, at dens nation trampes ned af andre staters herskere, som kan tvinge deres egne folk til at adlyde ordrer og tage for sig af de ressourcer, der tilhører dem, som ikke er villige til at forsvare sig.

Lige gyldigheden over for den nationale arv og en uvilje mod at forsvare nationen er et tegn, ikke på fremskredenhed men på forfald, ikke på sundhed hos en stat, men på en livstruende sygdom. Sygdommen angriber både hoved og lemmer, både lederne og massen. Lederne er usikre på deres ret til at lede, fortærede af sociale og politiske samvittigheds kvaler, alt for trætte til at lade deres fantasi arbejde og samtidig kynisk besluttede på at nyde magtens frugter. De har intet andet at tilbyde end rå nydelsessyge, intet andet mål for deres tilhængere end umiddelbar materiel tilfredsstillelse. Sådanne ledere kan ikke indgive massen andet end foragt. Ude af stand til at respektere deres ledere kræver borgerne mere og mere for egen regning. De kan ikke identificere sig med nationens ledelse, de er blevet forledt til at tro, at nationen er noget fiktivt og klynger sig lidenskabeligt fast til de separate loyaliteter, der betyder noget konkret for dem. Revnerne i samfundet bliver stadig flere og stadig dybere."

Det forfatteren beskriver ovenfor udgør tydelige kendetegn for et dekadent samfund. De personer, som dominerer medierne, plejer sædvanligvis at beskrive de nordiske landes fremtid, som om denne vil udvikle sig i en ret linie ud fra vore nuværende samfund, uden afgørende brud i

tendenserne. Tidsåndens skabere synes fx at mene, at sådan noget som synet på lighed og solidaritet mellem mennesker med forskellig social baggrund, forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, synet på kvindens stilling, familie og børneopdragelse, så vel som en mængde andre sociale konventioner vil leve videre og udvikles på samme måde også i et fremtidigt Norden. Uanset at dette vil blive domineret af indvandrere fra Afrika og Asien, for en stor dels vedkommende sandsynligvis muslimer. Det umiddelbart urimelige i en sådan synsmåde er indlysende for alle, der vover at give tankerne større bevægelsesfrihed. Slutresultatet af den forvirringsproces, de vestlige samfund gennemgår, leder ifølge Seton-Watson til en gennemgribende forvandling:

”Hvis processen går for langt kan den kun vendes, når en magtbegærlig ny elite, indfødt eller fremmed, tiltvinger sig magten ved vold”, skriver han i *Det mänskliga samhället*.

Hvad vi kan vente os af fremtiden er således ifølge Seton-Watson enten en voldsom modreaktion fra svenskere og andre unge europæere, som modsætter sig en orientalisering og islamisering af Europa. Eller hvis en sådan modreaktion udebliver, kan vi se frem imod, at en frem-

med elite tager magten. Et tænkeligt tredje alternativ kunne desuden være, at samfundet helt enkelt opløses og sluteligt falder sammen uden at nogen kampvillig ny elite gør entré på scenen.

Med tanke på det tab af selvtilid, som er skabt af Europas historie i 1900-tallet, forekommer fremvækst af en ny hjemlig elite lidet sandsynlig. Det er i stedet den omfattende indvandring som i kombination med de fremmedes høje fødselstal bliver en vejviser mod fremtiden. Følgerne af den demografiske forskydning forstærkes desuden af den magthavende elites stærke stræben efter at give plads for de koloniserende folk, som sædvanligvis forsynes med forskønnende omskrivninger såsom ”nye svenskere” eller ”nydanskere”. Følgen af dette bliver, at magtforholdene dramatisk forandres til de nordiske og øvrige europæiske oprindelige folks ulempe.

Hvis det, Hugh Seton-Watsons frygter, bliver virkelighed, forekommer det derfor sandsynligst at Norden i fremtiden vil blive styret af en udenlandsk elite. For kommende generationer nordboere indebærer dette tvangen at leve i den ufrihed, der er forbundet med den samfundsorden som i dag er almindelig i afrikanske og asiatiske diktaturer under stærk indfly-

delse af muslimske traditioner og adfærd.

Orientaliseringen bliver imidlertid ikke begrænset til, hvordan samfundet styres, praktisk taget alle dele af samfundet vil blive berørt. Unge og midaldrende vesterlændinge har i narcissistisk selvrealisering ikke troet det nødvendigt at sætte nogle børn i verden, hvilket er blevet udnyttet af en propaganda, som påstår, at deres fremtidige pensioner er afhængige af en fortsat indvandring. Hvor ubarmhjerdigt bliver denne illusion ikke afsløret, den dag de sociale fordele, de er blevet vant til at betragte som selvfølgelige, skal tilvejebringes af mennesker fra en kultur, hvor familie og slægt står for den sociale tryghed. Den barnløse nordbo, som i fremtiden vender sig til landets nye magthavere med forhåbning om samme gavmildhed, som engang blev vist da disse var nyankomne indvandrere, skal ikke blive overrasket over følgende svar:

Pension, sociale ydelser, sundhed, skole? Det står vore familier for. Du må vende dig til din egen familie!

Afslutningsvis kan Hugh Seton-Watsons ord udgøre et fyrtårn for et truet vesterland:

”At forkaste den nationale bevidsthed og den nationale arv er ikke blot et tegn på sygdom, men i sig selv en handling rettet mod civilisationen. Per Olof Rizell

Massevoldtægten natur

Massevoldtægt har i bogstaveligste forstand vist sig at være et politisk sprængfarligt emne. Som forudset af flere politiske kommentatorer og eksperter blev emnet således afgørende for udfaldet af det danske folketingsvalg den 20. november 2001. Ligesom denne særlige – og nye – form for kriminalitet sætter sig på dagsordenen i stadig flere lande i den vestlige kulturkreds. Emnet bør derfor tages alvorligt.

Synlig vildførelse

Trods forbrydelsens grovhed har visse politiske kredse – herhjemme koncentreret omkring Socialdemokratiet og visse fagforeninger som eksempelvis HK – ikke kunnet modstå fristelsen til at føre politisk plat over emnet. Grundet de indre stridigheder i Socialdemokratiet er det af afgørende betydning for partiledelsen at få afdramatiseret problemstillingen. Men det er hidtil sket på en måde, hvor voldsomfrene er kommet til at betale prisen for Socialdemokratiets magtpolitiske ambitioner. Således fremkom Justitsministeriet og dets tilknyttede institutioner under den socialdemokratiske justitsminister Frank Jensen med en lang række såkaldt

videnskabelige analyser, der dog i realiteten var skattefinansieret spindoktoraktivitet, der skulle dække over Socialdemokratiets fejlslagne retspolitik. Eller hvem husker ikke Winnie Larsen-Jensens groteske plan om at helbrede massevoldtægtsforbrydere ved at lade dem udøve psykisk terror mod sexmishandlede piger på et børnehjem.

Befolkningens holdning

En ting nåede daværende justitsminister Frank Jensen imidlertid ikke at erkende før han trak Socialdemokratiet og hele regeringen med sig i graven ved valget den 20. november 2001. Nemlig at viljen til forandringer i retspolitikken kommer nedefra. Den almindelige danske befolk-

ning er ganske enkelt træt af at se voldsforbrydere juble i retten. Mens voldsomfrene må ryste af angst – alene over den behandling de udsættes for af politi og retsvæsen. Det var denne folkestemning, Det Liberale Venstres valgstrateger så glimrende indså med deres valgannoncer rettet mod massevoldtægtsforbrydere. Det centrale bliver derfor, om den ny regering kan indfri sine løfter på det retspolitiske område. Hvis ikke vil stemmerne i de kommende år fortsætte deres vandring mod højre i det danske politiske landskab. Eneste alternativ vil være en fuldkommen nytænkning og reformulering af venstrefløjens retspolitik.

Sprængfarlige fakta

Det er i denne kontekst af politisk magttænkning, at fakta vedrørende denne uhyggelige og sælsomme form for kriminalitet hindres i at se dagens lys. Det er nærmest tragisk, at stort set samtlige værdifulde analyser på området har privat ophav, mens de offentlige institutioner, der ellers får skatte kroner til opgaven, har svigtet fuldstændig. Lyspunktet er dog, at de danske medier, i modsætning til de

svenske medier, har bistået befolkningen med at få tingene frem i lyset. Efterhånden er mange ledende eksperter på området dog enige om, at massevoldtægterne kendetegnes af en række karakteristika: 1. Massevoldtægt (og voldtægt i det hele taget) begås overvejende af etnisk fremmede. 2. Sandsynligheden for, at voldsforbryderne er etnisk fremmede, stiger med antallet af voldsforbrydere. 3. Voldsofrene er helt overvejende etnisk danske kvinder. 4. Forbrydelserne har udsping i voldsforbrydernes kulturelt betingede kvindesyn. 5. Religionen spiller en betydelig rolle for voldsforbrydernes kvindesyn. 6. Mange massevoldtægter anmeldes ikke. 7. Mørketallet stiger sandsynligvis med antallet af gerningsmænd.

Frem i lyset

I modsætning til i Danmark er det lykkedes det svenske socialdemokrati at holde medierne i stramme tøjler. Herved er den svenske offentlighed blevet unddraget en objektiv debat omkring emnet. Udviklingen i Sverige viser dog, at det ikke nytter at feje denne type forbrydelser ind under gulvtæppet. Tværtimod har det medført en eksplosiv stigning i antallet af massevoldtægter. I modsætning til Sverige minder det norske og danske debatklima mere om hinanden. Hovedårsagen til det store tabu omkring fænomenet er først og fremmest voldsforbrydernes etniske og religiøse tilhørsforhold. Der er endnu ikke blevet udarbejdet nogen egentlig sammenhængende statistik på området. Men spredte data antyder, at massevoldtægt, ikke bare i Danmark, men i alle vestlige lande overvejende udøves af etnisk fremmede. Først og fremmest fra den muslimske kultur. De svenske erfaringer viser, at fortællinger og tabuer om emnet for enhver pris må undgås. Udsættes en svensk pige for massevoldtægt, er hun stort set retsløs, hvis voldsforbryderne er etnisk fremmede. Klager hun, vil hun kunne blive irettesat, og forsøger forældrene at hjælpe deres datter, vil de i realiteten risikere at blive fyret fra et eventuelt job i det offentlige. For at sikre et reelt beslutningsgrundlag for politikere og befolkning er det derfor nødvendigt med langt mere avancerede værktøjer til observation af udviklingen i kriminaliteten. Derfor bør der fremover føres systematisk og offentlig tilgængelig statistik på voldsforbrydernes etniske og religiøse baggrund. Det er vi ikke vant til her i Danmark. Men det må vi blive, hvis ikke den voldelige udvikling skal fortsætte.

Karsten Holt Larsen, stud.scient.adm.
E-post: Mail@Karsten-Holt.dk
Hjemmeside: www.Karsten-Holt.dk

Islam – 68'ernes erstatningsreligion

En klog mand har engang sagt at det modsatte af kærlighed det er ikke had, men ligegyldighed. Det samme syn kunne man jo prøve at anlægge på racisme: Det modsatte af racisme det er ikke antiracisme, men ligegyldighed! Det lyder egentlig meget fornuftigt. Naturligvis er det ikke ligegyldigt for racister hvilken hudfarve folk har, men der er en hel del der tyder på at det er det heller ikke for antiracister. Hverken racister eller antiracister ønsker at begrave den stridsøkse. Klart nok hvad racister angår, men hvorfor er det så magtpåliggende for antiracister at holde den gryde i kog, når det retteligt burde være ligegyldigt hvilken hudfarve folk har? Fordi et af deres vigtigste argumenter for at opretholde tilstrømningen af fremmede ellers ville forsvinde? Fordi tusindvis, måske millionvis hvis vi tager EU med, efterhånden henter deres levebrød i den branche? Fordi det er den pudseklud der skal holde deres humanitære forfængelighed strålende for omverdenen?

Studenteoprørsdemonstrationer ca. 1970, antiracister 2002 – ingen forskel.

De argeste antiracister har alle dage været venstreorienterede, med de autonome som gadens parlament, de har folk i alle tre kategorier. men derudover har de en interesse mere. Den franske kommunistleder Maurice Thorez har udtrykt det klart og tydeligt således, hvis han ellers er citeret korrekt og det tror jeg gerne: "Vi har brug for de fremmede – de skal give os verdensrevolution." "Os" er i den forbindelse naturligvis "os kommunister" og tydeligere kan det vel ikke siges at det faktisk ikke er humanisme der ligger dem på sinde, men deres egne magtambitioner. Og her er intet offer for sort. De vil have magt, det er de opdraget til. De vil have kapitalismen udryddet for enhver pris. I 70-erne var de fulde af optimisme. Den blev gjort til skamme op gennem 80-erne og da øst-blokken brasede sammen stod de nærmest fuldstændig tomhændede. Men revolution drømmer de stadig

om og til den ende kan fupflygtninge og indvandrere altså bruges som murbrækere for et sammenbrud der forhåbentlig kan give dem chancen. På den måde vil de stadig få taget en grusom hævn over den svigefulde arbejderklasse som ikke fattede revolutionens nødvendighed og derfor nægtede at følge trop i 70-erne. Hans Kornø Rasmussen ser frem til: "...Et langt mere modsætningsfyldt samfund, hvor den eneste danske kultur sættes under pres, og hvor vore traditionelle værdier skal måles mod den påvirkning, der kommer udefra. Et elektrisk ladet samfund, hvor spændingerne mellem forskellige kulturer, religioner og menneskeopfattelse vil få gnisterne til at springe." Det er jo velkendt at "der skal én til at antænde en steppebrand" og oversat til kommunistisk jargon betyder det at "der skal en gnist til at antænde en revolution." Det er det fromme håb der skjuler sig i Kornø's vision omkring pres, spændinger og gnister. Det er absolut ikke for deres brune øjnes skyld at kommunister byder de fremmede velkommen.

"Kujoner uden ansigt" kaldte Bush terrorister fra d. 11. september. Sådan nogen findes også her og kalder sig autonome. De danser krigsdans dagen lang, mens de venter på et påskud til at lave hærværk og de får næppe fuld valuta for deres synspunkter før gryden koger over. De tager gerne på udflugt til Genova, Malmø eller hvor i verden de kan opføre et sceneshow i vold og hærværk for at bekæmpe den grusomme menneskefjendske kapitalisme. Men hvorfor har de ikke for længst været på udflugt til Mogadiscio og sat gaden i brand for at bekæmpe omskæring af pibebørn f.eks? Fordi al dere snak om humanisme og en mere retfærdig fordeling af goderne er det rene bluf. Her er tale om en uheldig situation som med garanti ikke har sin rod i kapitalismens umenneskelighed, altså har det ingen interesse

"Højrefløjen på march..." ynder venstreorienterede at kalde Dansk Folkepartis succes. Det skal naturligvis give minder til Hitlers krigsmaskine. Det er ikke bare latteligt, det er simpelthen en opvisning af hykleri i verdensklasse al den stund at der ikke var noget de hellere selv ville end have folket til at marchere for en kommunistisk revolution. Samtidig skal det naturligvis insinuere at DF for-

søger at afskaffe demokratiet. Alle kneb gælder. Personligt forekommer det mig at kommunister og indvandring er en større trussel mod demokratiet end Dansk Folkeparti. Kommunisten elsker at bryste sig af at det var kommunister der startede modstandskampen under besættelsen. Uden at ville forklejne den indsats syntes jeg nok det er værd at bemærke at det ikke var hverken i sympati med jøderne, for at redde Danmark ud af nazisternes kløer eller for at støtte de allierede, men for at komme kammerat Stalin til undsætning. Altså for at redde det ene umenneskelige diktatur fra det andet.

Det er længe siden vi har hørt nyt fra verdens slumkvaterer. I 70-erne benyttede venstreorienterede enhver lejlighed til at fokusere på dem som det sansynlige bevis på kapitalismens dekadence. Glemte er de alle til ære for indvandring af eksotiske folkeslag ud fra den kyniske betragtning at de udgør et større revolutionært potentiale, dvs kanonføde for deres egne magtambitioner.

Flere og flere unge konverterer til

islam, lyder de sidste meldinger på. Det skulle undre mig om ikke det er flere og flere venstreorienterede unge der konverterer til islam. Nægtes skal det ikke at de to ideologier har en del tilfælles. Både kommunister og muslimer drømmer om den ultimative verdensmagt. Begge er totalitære systemer hvor der ikke er plads til anderledes tænkende. Østblokken er væk, dvs den stormagt der garanterede en vis optimisme er væk, og hvad er så mere naturligt end at vende sig til en anden stormagt der bekæmper vesten og dens værdier? Kommunisten, autonome 2. – og 3. generations stalinister er i vid udstrækning opfostret og præpareret med Karl Marx's evigtgyldige sandheder. Ligeså er muslimer blevet opfostret og præpareret med Muhameds guddommelige sandheder. Den kommunistiske ide var vist noget med et klasseløst samfund, men hvis der noget der repræsenterer klassesdeling og det yderste højre er det islam. Endnu et godt bevis på hvad venstreorienteredes hensigt altid har været: Magten og intet andet.

“Alt hvad der skader kapitalen gavner revolutionen, ”lyder et godt gammelt kommunistisk slogan, og med det in mente er det vel ikke så svært at forstå hvorfor visse autonome synes d. 11. september var en dejlig dag.. Sloganet kunne uden besvær transformeres til: “Alt hvad der skader vesten gavner Islam.” Kommunisten mener ikke folk har nogen eksistensberettigelse medmindre de er kommunister og muslimer mener ikke folk har nogen eksistensberettigelse medmindre de er muslimer. Alt i alt ligner det en “hellig” alliance og hvad den skal bruges til vil tiden vise. Måske er der et fingerpeg at hente fra Afghanistan. En af de tilfangede talebanere viste sig at være amerikansk statsborger. Han konverterede for mange år siden til Islam og tog til Afghanistan for at deltage i islams “jihad.” Han bliver naturligvis anklaget for landsforræderi, men han fortryder ingenting. Det skulle ikke forbyde mig om han startede sin “hellig kriger” karriere som venstreorienteret.

B.H.

Den danske degeneration

Af Peter Neerup Buhl

Tre vigtige bøger analyserer, hvordan vort politiske liv er blevet præget af ideologisk frelstthed og moralisme, som i egennyttigt hykleri undergraver vort folkelige eksistensvilkår. Men heller ikke den moderne selvoptagede gennemsnitsborger går ram forbi.

I dag er alle toneangivende politiske bestræbelser af blot nogen vigtighed rettet mod at komme nationalstaten til livs. Søren Krarup hudfletter i sin nye bog *Kristendom og danskhed* præcist disse bestræbelser som symptom på en ideologisk frelsermentalitet, der bedrøvelig vil omskabe den bestående verden til noget helt nyt og fejlfrit, beboet ikke af danskere, tyskere, tyrkere og andre folk, men af abstrakte ”mennesker”, som dog aldrig har eksisteret. Han dokumenterer uden for al tvivl – fx ved at citere den evigt gloriepudsede Bettina Heltberg, der på Politiken lever af en slags pervers dansker-spanking –, at den kulturradikale ”elite” virkelig hader sine egne menige landsmænd og med ond vilje vil have os ned med nakken til ensidig fordel for deres eget overherredømme og for muhamedanerne.

68'er-magthavernes politik kan med

Krarups ord kun betegnes som ”krig imod ens eget folk”. National forsvarsvilje er vendt til sin modsætning, men når det derimod drejer sig om at føre krig for muhamedanerne og andre ulandsfolk, er en ny militarisme under opblomstring. Krarup skildrer syrligt, hvordan Niels Helveg Petersen i 1957 unddrog sig værnepligten med en passende lægeerklæring om skrøbelighed, ”hvilket lykkeligvis ikke har forhindret ham i at udfolde sig fysisk på fodboldbanen”. Han ville ikke løfte en finger til Danmarks forsvar, men har nu stået i spidsen for landets rundhåndede bidrag til ”humanitære” krige, for ”menneskerettigheder” (og imod Vesten)...

Den grundlæggende tendens, som Krarup følger fra 1945 til i dag, karakteriserer han ved, at ”ikke hjertet, men maven blev livets mening”. Om politikerne i sidste instans forsvarer fædrelandet eller velfærdssamfundet er jo ikke ligegyldigt i disse år, når der (falsk) lokkes med, at EU-integration og indvandrere er ”nødvendige” for velfærden. Selv om det var tilfældet – hvad det altså ikke er – må vi som frihedskæmperne til døden stå fast på, at kernesagen er danskernes ret til at være herrer i eget hus. Så må vi i øvrigt klare os som vi bedst kan. Hellere falde på slagmarken som frie mænd på egen jord end dø som mætte slaver i en ensrettet

verden. Advarslen om underholdnings-samfundets udartning blev givet med Nietzsches ynkværdige ”sidste menneske” – skræmmebilledet på den totale afhængighed af den materielle verden, den notoriske hypokonder der er trælbundet af formyndersamfundets nådegaver. Med Krarups ord et produkt af manglende kristentro og frimodighed – det ”højtudviklede” moderne menneske tyr konfronteret med almindelig modgang som ingensinde før til krisebehandling, lykkepiller og terapeutiske erstatningsreligioner. Mens Vestens fjender med dødsforagt, ensidig fanatisme og friske kræfter står parat til at tage kampen op.

Symbolisk kritik af degenerationen

Ralf Pittelkow er i sin bog *Det personlige samfund* på en helt anden måde end Krarup følgagtig over for tidsånden. I stedet for at tale den imod er hans anliggende snarere at rette samfundet ind efter den. Angiveligt vil også han anerkende andre veje end den ”nødvendige” udvikling – bryde med det såkaldte TINA-princip (There Is No Alternative). Men reelt fremturer han i de aktuelle tendenser, blot med den forskel at han ønsker disse forsynet med en ”mening”, der er tilfredsstillende for det ”personlige samfund”.

Ansætterne til dette ser han i 68-oprøret,

hvilket han vurderer positivt som en "optagethed af immaterielle værdier". Denne tendens er siden kun vokset, så vælgerne i dag i stort omfang stemmer ikke ud fra kollektive økonomiske interesser og -ideologier, men ud fra "personlige" værdier og moralbegreber. Disse må dog i højere grad end Pittelkow vil erkende siges også at være masse- og modefænomener, hvor det "personlige" ved det moderne samfund så sandelig må i gåseøjne. Akkurat ligesom med 68'erne, der anså sig for "kritiske" men reelt var historiens mest ukritiske nyttige idioter.

Pittelkow har derimod ret i, at politiske beslutninger i dag oftest bedømmes ud fra deres umiddelbare moralske indhold: "I alt for ringe grad har de forsøgt at gøre det forståeligt, hvorfor der kan være situationer, hvor det moralsk rigtige er at se tingene i et større perspektiv – selv om det strider mod den spontane moralske reaktion." Med sociologen Max Weber påpeger Pittelkow, at en holdbar politisk etik nødvendigvis må forholde sig til, hvilke faktiske konsekvenser de politiske handlinger har i en kompliceret verden, hvor magtforhold spiller en afgørende rolle. "I politik bør det etiske princip aldrig blot være, at man isoleret set skal ville det rigtige og gøre det gode – hvis de faktiske, forudsigelige konsekvenser af ens handlinger er, at mennesker kommer til at lide under dem." Kort sagt bør den politisk korrekte sindelagsmoral erstattes med en ansvarsmoral. Men en herskende tendens i det "personlige" samfund er desværre, at skønt man i sine private forhold er egoist, støtter man rent abstrakt de velkendte "gode" formål og en "solidarisk" politik, der dog også er egoistisk ved ensidigt at pukke på en række moralske enkeltsager uden hensyn til helhedens tarv.

De fatale følger af ensidig støtte til "gode" formål uden blik for konsekvenserne ses ikke mindst i fremmedpolitikken, hvor Pittelkow bl.a. må advare mod en ændring i befolkningens sammensætning, der kan umuliggøre vort hidtidige værdigrundlag: Om 20 år vil hvert femte barn i skolealderen være indvandrer eller efterkommer. Integrationen kan med Pittelkows ord ikke hamle op med tilgangen af udlændinge.

Men særlig i fremmedpolitikken viser en bagside af det "personlige" samfund sig, rammende diagnosticeret med følgende ord af Pittelkow om, at udviklingen går "i retning af, at borgerne – igen især de unge – er optaget af deres egne holdninger, mens de ikke søger mange informationer om, hvad der rent faktisk sker i det politiske arbejde. Resultatet af dette er

ofte, at man nøjes med at se på, om man kan identificere sig med det, politikerne siger, mens det fortoner sig, hvad de gør. Eller sagt på en anden måde: Man er mere optaget af den symbolske end af den virkelige politik. Denne tendens kan udnyttes af mediebevindte politikere, der har sans for budskaber med stærke holdninger."

De sidste ord kunne jo være en karakteristik af Pittelkows kone, Karen Jespersen, som netop førte symbolsk "strammer"-politik med en illusorisk målsætning om integration, mens de fremmede væltede ind over grænsen. Men desværre fornemmer man, at Pittelkow selv mener, at hans kones politik udgør en del af løsningen, og ikke er problemet par excellence.

Moralstatens fallit

Juraprofessor Stig Jørgensen bryder i sin bog *Demokrati. I fortid, nutid og fremtid* et tabu, som Søren Krarup nok ikke ville røre ved med en ildtang: Menneskeartens genetisk betingede vanskeligheder med at begå sig i et globalt og multiethnisk samfund. (Krarup kan dog forsigtigt berøre emnet via metaforen "Den gamle Adam"). Jørgensen skildrer frimodigt, hvordan der inden i vor moderne rationelle bevidsthed stadig sidder en "genetisk buskmand", der aldrig kan komme over, at vor art har tilbragt langt størstedelen af sin tid i småsamfund, naturnødvendig angst og morderisk mod enhver fremmed.

Jørgensen hudfletter ligesom Krarup og Pittelkow skånselsløst de moderne enkeltsagsbevægelser, særlig af grøn kulør,

som lukrerer på flertallets indsigtsløshed og fører til paniklovgivning og unødvendige milliardudgifter (herunder også kogsalskabskassen).

Det gælder ligeledes i flygtningesager, hvor følelsepornografiske enkeltsager forhindrer udvisning, selv om konventioner tillader dem. En typisk "ny-moralsk" historie omtalt af Jørgensen er den voldsomme forargelse over Birthe Rønn Hornbechs "inhumane" forslag, som blot udtrykker hele verdens ideelle flygtningepolitik, nemlig at politisk forfulgte har krav på beskyttelse, indtil de kan vende hjem, men heller ikke længere. Af medierne vendes sagen på hovedet, så integration bliver hovedsagen og asylproblemet til noget underordnet.

Vi er i alle betydelige sager gået fra retsstaten over velfærdsstaten til moralstaten. Med Jørgensens yndede ord: Det bedste er blevet det godes fjende.

At dette også er tilfældet i EU-udviklingen, hvor man er gået fra et godt pragmatisk samarbejde til et utopisk projekt, synes dog ikke at røkke ved Jørgensens støtte til Unionen. Når denne om få år vedtager en EU-forfatning eller charter, der som vist af advokat Annemarie Engel efter alt at dømme reelt vil fastslå enhver fremmeds "menneskeret" til at slå sig ned i Europa, må dog også Jørgensen og Pittelkow sande historikeren Palle Laurings ord op til EF-afstemningen i 1972. I bogen *Skal Danmark nedlægges?* skrev Lauring for tredive år siden fremsynet, at "det vil for os være et spørgsmål om liv og død, at vi dog selv får lov at regulere indvandringen, så den ikke sker hen over hovedet på os i ly af at traktaten har gjort os værgeløse, så vi kan blie tromlet ned og simpelthen besat. Vor suverænitæt, så vidt den rækker, og vor selvbestemmelsesret er vore eneste værn. Jeg ser gerne gæster, men ikke hvis de kommer brasende og slår sig ned i mit hjem og tær sig, som om jeg ikke eksisterer."

Alternativ muligt

Ligesom Rolf Kosiek (se anmeldelsen s. 30) trækker Jørgensen en linie til nutidens modeideologier fra Frankfurterskolen, der er ideologisk hovedskyldig i, at al sagkundskab og autoritet er blevet forkæret, og at den sunde skepsis er blevet forvandlet til en "argumentativ" terror, som af modstanderen forlanger argumenter for de mest selvindlysende sandheder, mens man selv uden dokumentation kan fremsætte de mest horrible påstande. Sagkundskaben ikke alene negligeres; den mistænkeliggøres som gående "kapitalismens" og "magthavernes" ærinde.

Det var dog ikke 68'ernes ambition at afskaffe magten, men at gribe den selv for at rage til sig af samfundets goder. Desuden blev ideologiens kerne ikke opgivet: Via velfærdsstaten nærmer vi os den socialistiske utopi, hvor individerne yder efter evne og nyder efter behov – for en stakket frist!

Sagen stilles op, som om der ikke er noget alternativ til den herskende uholdbare samfundsmodel (jf. det af Pittelkow omtalte TINA-princip). Det samme gøres i udlændingepolitikken, påpeger Jørgensen: Men menneskerets- og flygtningekonventioner er dog menneskeværk og ikke evige og uforanderlige naturlove og ”må derfor ligesom alt andet menneskeværk indrettes efter de formål og interesser, vi efterstræber. Hvis de eksisterende formuleringer er blevet overhalet af den teknologiske og sociale udvikling, må de omformuleres, så de bedst muligt virkeliggør de oprindelige formål”. Nemlig midlertidigt at beskytte individer mod forfølgelse i hjemlandet. Det står intetsteds, at krige, naturkatastrofer og fattigdom giver asyret.

Mens Pittelkow stadig vrøvler rundt i ”behovet” for indvandring, skærer Jørgensen klart igennem: ”Europas midlertidige mangel på arbejdskraft skal ikke som i 60'erne afhjælpes ved indvandring af fremmedarbejdere, men ved rationalisering og modernisering af erhvervslivet, idet vi ellers vil opleve en gentagelse af problemerne med 2. og 3. generationsindvandrerne, når rationaliseringerne alligevel gør fremmedarbejderne og deres efterkommere overflødige.”

Arven fra 68

At de fremmede måske legemliggør de gamle 68'eres håb om et nyt samfundsnedbrydende oprør, er en nærliggende tanke efter at have læst Jørgensens skildring af 60'ernes og 70'ernes ungdom, der oplevede den ”mest tolerante periode i menneskehedens historie som utåleligt undertrykkende og autoritær, og som netop på grund af omgivelsernes tolerance – eller svaghed – fik held til at udleve ungdommens vilde ideer.”

Igen i dag udpeger de gamle ideologer ensidigt Vesten som diskriminerende og racistisk, selv om vi er så åbne og velgørende, som det aldrig tidligere er set i verdenshistorien. Og muhamedanerne danser allerede omkring vor åbne grav (bogstaveligt den 11. september).

Jørgensen beskriver også den moderne såkaldte ”kritiske journalistik”, som lægger vægten på virkninger og ikke på årsager, dvs. at ”ofrenes” klager bliver relevante og interessante, mens det kedelige

arbejde med at efterforske årsager og sammenhænge bliver overflødiggjort, dels fordi det ikke fænger hos publikum, og dels fordi man kommer til at ”lefle for magthaverne”, hvortil fagfolk henregnes.

I fremmedpolitikken lefler den ”kritiske” journalistik altid i stedet for muhamedanerne, og undlader derved nøgternt og sagligt at blotlægge disses egen skyld i hjemlandenes ubeboelighed – og det ødelæggende ved deres ophold hos os.

Faktuel årsagsbeskrivelse erstattes af udpensling af muhamedanernes angivelige ”følelser” m.v. (mens de griner af os bag vor ryg), hvilket under stemningsstyrede og svage politikere nødvendigvis må udmønte sig i indrømmelser og atter indrømmelser. Muhamedanerne har jo ikke den blufærdighed som danskerne, hvorefter vore pensionister m.fl. får lov at lide i stilhed.

I vort moralistiske ”demokrati” styrer de højtråbende og frække, altså 68'erne og deres udenlandske protegeer. Så bastant formulerer Jørgensen det vel ikke, men hans analyse fører tydeligvis frem til anbefaling af et stærkt og sagligt velfunderet styre, der ikke giver efter for folkestemninger. Søren Krarup forekommer i forhold hertil lidt romantisk i sin tro på det ”menige folk” – for hidtil har det da i sin sympatiske men enfoldige godhjertethed kun stemt sig selv nærmere og nærmere det nationale selvmord. Som allerede Walter Lippmann på glimrende facon redegjorde for i *Folkestyrets Pris* (1960), vil vælgerne næsten altid foretrække den i øjeblikket letteste fremgangsmåde, uden blik for langsigtede svære, men nødvendige tiltag.

Til en vis grad står Jørgensen for den af både Krarup og 68'erne foragtede positivisme, der indenfor juraen gav magthaverne carte blanche til at gøre det nødvendige. Men de, der i dag moraliserer herimod, er dog netop i altovervejende grad menneskeretsideologerne (68'ernes ætlinge), der jonglerer med begrebet ”det gode liv” helt uden at problematisere det, hvilket på flere måder undergraver nationale livsvilkår (jf. Peter Højlunds politisk korrekte bog *Den forbudte retsfølelse*). En ren sekulær nytte-kalkule må i stedet nu lægges til grund for statsmagtens ageren, hvis vi skal klare skærene – en afvisning af enhver religiøs eller metafysisk henvisning til ”rettigheder”, ”moral” osv., med mindre disse er vedtaget i en skreven lov. Som Jeremy Bentham sammenfattede: ”Uden love er der ingen uretfærdighed”! En genkomst for den ”kyniske statsræson” er alt i alt om noget tiltrængt for Vesten – som korrektiv til de seneste årtiers ulyksalige menneskeretsdyrkelse.

Lidt mere Machiavelli og lidt mindre Rousseau er, hvad vi behøver. Vel at mærke, fordi realpolitikken i sidste instans også trækker det længste strå set fra en moralsk synsvinkel.

Machiavelli, en ønskværdig spindoktor i kampen mod islamiseringen.

Et ægte folkestyre må kort sagt siges at være ét, der fastholder de folkelige grundtanker – også når det gør så ondt, at moralstaten måtte sige fra. Men et sådant nationalt bæredygtigt styre forudsætter vel at mærke af politikere og medier et format og en saglighed, som kun de færreste i dag lever op til.

Søren Krarup:
Kristendom og danskhed.
Prædikener og foredrag.
Forlaget Hovedland, 2001. 164 sider. 189 kr.

Ralf Pittelkow:
Det personlige samfund.
Et portræt af den politiske tidsånd.
Lindhardt og Ringhof, 2001. 248 sider.
268 kr.

Stig Jørgensen:
Demokrati. I fortid, nutid og fremtid.
Forlaget Fremad, 2001. 126 sider. 198 kr

Meningsløs arbejdskraft-import

”Som et argument for indvandring fremføres ofte, at Europa vil komme til at mangle arbejdskraft i det næste årtusinde. Men det vil være muligt at klare sig uden denne indvandring, hvis man udnytter den arbejdskraft, man har, mere intensivt. Man kan indføre teknik og udstyr, som er arbejdskraftbesparende, forhøje pensionsalderen og lægge en del af produktionen ud i udviklingslandene.”

Professor, dr. polit. Poul Chr. Matthiessen i artiklen „Europa får massivt indvandringspres af muhamedanere“, i Børsen 30/1 1990.

Modersmål og fremmedsprog

Af Thomas Tim Jensen, cand.mag. i filosofi og tysk med speciale i sprogfilosofi.

Den massive fremmedsprogede indvandring, den amerikanske kultur- og sprogimperialisme og integrationen ad infinitum i Den Europæiske Union problematiserer på hver sin måde dansk som modersmål. Når modersmålet sættes som problem, gør det relationære begreb 'fremmedsprog' sig gældende, og en sprogfilosofisk diskussion vinder berettigelse som andet og mere end blot interessant: Den sprogfilosofiske diskussion viser sig direkte adgangsgivende til nationalitetsspørgsmålet. Dette spørgsmål og dets underliggende princip, nationalitetsprincippet, bliver med den sprogfilosofiske diskussion anvist sin plads og legitimitet som modsvar på de hovedstrømninger, som er underliggende indvandringen, amerikanismen og unionismen. Disse hovedstrømninger kommer sprogfilosofisk til udtryk som en antagelse af, hvad man kunne kalde fremmedsprogligheden.

Det nationalitetsforankrede sprogfilosofiske standpunkt afslører imidlertid fremmedsprogligheden som hul og selvmodsigende. Samtidig påpeges dog også, at fremmedsprogligheden truer med at æde modersmålet op indefra, og at en besindelse på modersmålet derfor må indgå som en integrerende del af nationalitetsprincippets opretholdelse: Uden modersmål, ingen nation.

Fremmedsproglighedens kilder og indebyrd

Danmark er blevet fremmedsproget område.

Hundredtusinder af fremmedsprogede er i løbet af de seneste 35 år tilladt indvandring til landet, og hundredtusinder vil følge efter. Hovedparten af disse indvandrere er ikke-indoeuropæisktalende, hvor særligt de arabisk-, somali-, tamil-, tyrkisk-, vietnamesisk- og kinesisktalende fremmede skiller sig ud i kraft af deres store antal. Men også de store grupper af fremmede tilhørende den indoeuropæiske sprogfamilie står den germanske sprogæt, som dansk tilhører, meget fjernt. Særligt må fremhæves det store antal fremmede, der taler sprog tilhørende den indo-iranske sprogæt inden for den indoeuropæiske sprogfamilie. Til disse hører blandt andre kurderne, iranerne, pakistannerne og afghanerne som fjerntstående

sproglige slægtninge. Men også det store kontingent af de slavisktalende slovenere, bosnier, kroater, serbere, polakker, tjekker, slovakker og russere sætter deres sproglige præg på Danmark.

Disse hundredtusinder fremmedsprogede har for længst overhalet det tidligere dominerende sproglige mindretal, nemlig tyskerne, og Danmark er nu fremmedsproget i en sådan grad, at det i alle større og mellemstore byer langt fra er nogen selvfølge, at det er dansk, der tales. Den jævne spredning af asylcentre ud over landet med tilhørende spredning af fremmedsprogede børn i skolerne har i større eller mindre omfang bragt fremmedsprogligheden ud i næsten alle geografiske kroge af Danmark, men socialt foreløbigt afgrænset til de lavere og mellemste indkomstklassers dagligdag. Fortsætter indvandringen i samme tempo som hidtil, vil danskerne imidlertid opleve at blive et sprogligt mindretal i Danmark, og det vil da hævdes, ligesom det allerede nu så småt fremføres fra indvandrerside, at man sagtens kan være dansk uden at kunne tale dansk.

De førnævnte sprogætters indflydelse består næsten udelukkende i en talmæssigt stærk tilstedeværelse, da deres sprog er så fremmede fra dansk, at en indoptagelse af ord, idiom, syntaks og morfologi er så godt som udelukket. Sprogættene udøver altså deres fremmedsproglighed i kraft af deres store indbyrdes forskellighed og den sum af fremmedhed, som de tilsammen udgør i forhold til dansk.

Amerikanismen

Dertil kommer den amerikansk-engelske sprogpåvirkning, som er kendetegnet ved det omvendte forhold: massiv sproglig påvirkning takket være en nær beslægtethed mellem dansk og engelsk, begge germanske sprog, og en kun lille tilstedeværelse af engelsksprogede i landet. Men påvirkningen inden for kultur, underholdning, videnskab og handel fra den amerikansk-engelske kulturkreds er så overvældende via massemedier, mellemfolkeligt samkvem, handel og videnskab, at sprogforskere ligefrem taler om et dansk domænetab til engelsk. Dermed menes, at hele livssfæren sprogligt overlades til det engelske sprog, hvilket er tydeligt for enhver, der læser stillingsannoncer, beskæftiger sig med IT og videnskab eller lader sig underholde af populærkulturens film

og musik. Utallige ord, idiom, syntaktiske og morfologiske tilføjelser og omdannelser af det danske sprog lader sig påvise.

Unionismen

Endelig betyder Danmarks stadigt snævrere integration i Den Europæiske Union, at utallige forhold vedrørende Danmarks rets- og samfundsorden reguleres fælleseuropæisk. Rent sprogligt betyder den "praktiske" gennemførelse af unionsarbejdet, at et lille sprog som det danske ofte må vige for store unionsprog som engelsk, tysk og fransk.

I takt med udvidelsen af medlemskredsen til på længere sigt 27 lande, 28 hvis Tyrkiet regnes med, vil de små sprog som det danske komme under et yderligere og med tiden ubærligt pres for at give plads for de større sprog som unionsprog.

Hele Unionens historie påviser en bevægelse væk fra nationalitetsprincippet og tilhørende respekt for medlemslandenes nationale sprog, og derfor vil Unionens sproglige indflydelse på Danmark også manifestere sig i forhold til de flere millioner indvandrere fra tredjelande i Unionen. I takt med, at antallet af arabiske og tyrkiske indvandrere til Europa vokser og konsolideres med borgerrettigheder, og nationalitetsprincippet både med indvandringen og med den europæiske integration altså afskaffes, er der derfor intet i vejen for, at arabisk og tyrkisk på langt sigt bliver officielle unionsprog. Sproglige rettigheder vil da ikke kunne nægtes disse grupper. Allerede nu udgør de arabiske og tyrkiske indvandrere i de nuværende 15 unionslande to sproggrupper, der i størrelse hver nærmer sig den danske, så det kan kun anses for at være et spørgsmål om tid, før sproglige krav fremsættes.

Fremmedsproget indvandring, domænetab til amerikansk-engelsk samt integration i Den Europæiske Union er de tre hovedkilder til, at danskere på bare cirka 35 år, hvad angår amerikanismen siden 2. verdenskrig, er blevet påtvunget en stillingtagen til fremmedsprogsproblemet og dermed til det danske sprog som modersmål. Dette problems omfang må betragtes som aldeles bemærkelsesværdigt, taget i betragtning at Danmark i flere tusinde år forinden, ja, helt tilbage til landets urtid, har været dansk- og nordisksprog.

Konsekvenserne er det endnu ikke mu-

ligt ganske at overskue, omend en række udviklingslinjer træder tydeligt frem. En sprogfilosofisk diskussion vil kvalificere betragtningen af disse udviklingslinjer.

Fremmedsprogligheden sprogfilosofisk betragtet

Fremmedsprogsproblemet er som ovenfor skitseret et påtrængende fænomenalt problem. Problemet har to lag, nemlig at de tre nævnte kilder akut har bragt fremmedsprogligheden til Danmark og danskerne, samt at danskerne betragter dette opståede fænomen som et problem, det vil sige som en sag værd at beskæftige sig med. Problemet har altså både et sagligt og et reflektorisk aspekt. Fremmedsprogsproblemet er ikke noget danskerne blot bilder sig ind, problemet er virkeligt, og vi danske er berettigede til at beskæftige os med det.

Ovenfor har jeg inden for den begrænsede plads til rådighed ridset det saglige aspekt op, idet jeg med appel til læserens intuitive forforståelse af fremmedsprogligheden har fremdraget dens tre hovedkilder.

Nu vil jeg så isolere fremmedsproglighedens reflektoriske aspekt, med andre ord underkaste fremmedsprogligheden sprogfilosofisk analyse. Denne analyse vil tage sit udgangspunkt i det rent sprogfilosofiske som forudsætning for en analyse af sprogets forhold til nationalitetsspørgsmålet.

Fremmedsproglighed er sprogligt immanent

Det særlige ved fremmedsproglighed i forhold til sprogfilosofi er, at fremmedsproglighed angår selve den centrale genstand for sprogfilosofien: sproget som udtryk for et meningsindhold. Sproget, og hermed tænkes ikke på noget enkelt sprog fremfor andre sprog eller Sproget med stort S og i al almindelighed, men på et hvilket som helst konkret sprog, er karakteriseret ved at være et sanseligt udtryk (enten rettet mod synet eller hørelsen) for et sprogligt indhold. Sproget er med andre ord en bærer af mening.

Forholdet mellem sprogligt indhold og sprogligt udtryk beskrives i det, der kaldes semantikken, betydningslæren. Aksiomet for enhver lødig semantik er, at der består en kløft mellem indhold og udtryk, da det ikke er sprogligt muligt 1:1 at udtrykke et meningsindhold. Man kunne derfor tale om en semantisk kløft. Allerede i semantikens udgangspunkt sporer man altså ansatserne til fremmedsprogligheden. Alle kender følelsen af, at "man mangler ord", og det er netop dette grundvilkår af begrænsning og misforståelse

ved sproget, der berettiger, at fremmedsprogligheden som standpunkt overhovedet bør tages alvorligt. Forfægttere af nationalitetsprincippet, der står i opposition til antagelsen af fremmedsprogligheden som gyldig basis for at tillade indvandring, amerikanisering og unionsintegration, bør derfor ikke uden videre helt forkaste eller undervurdere fremmedsprogligheden som gyldigt standpunkt.

Sprogets reelle grundvilkår

På dette meget grundlæggende plan kunne man definere fremmedsprogligheden som netop denne semantiske kløft og som sprogets reelle grundvilkår. Man lægger mærke til, at fremmedsprogligheden optræder allerede immanent i det enkelte nationale sprog som netop denne semantiske kløft og ikke kun i forholdet mellem to eller flere forskellige sprog. Dansk rummer altså også en fremmedsproglighed i sig. I daglig sprogbrug dansker og dansker imellem antages denne fremmedsproglighed dog uden videre, og der reflekteres ikke over den. Kun når danskere med meget forskellige dialekter mødes, bliver den semantiske kløft for alvor tydelig. Med dialekternes gradvise uddøen møder danskerne dog sådanne situationer snarere med følelsen af tab og længsel tilbage til den tid, da dansk rummede en større mangfoldighed i sig end nu, end med forvirring og ærgrelse.

De ovenfor nævnte tre kilder til fremmedsproglighed har derimod for alvor tvunget danskerne ned i bevidstheden om denne semantiske kløft og konfronteret os med en afmægtighed, som sprogets reelle grundvilkår afspejler en side af. Dette reelle grundvilkår danner genstand for adskillige videnskaber, først og fremmest sprogvitenskaben, herunder filologien og lingvistikken, men også tilstødende videnskaber som sociologi, antropologi, akustik samt selvfølgelig filosofi. I eksistensfilosofien taler man parallelt om menneskets "kastethed" (Heidegger), som giver sig udtryk i "Angst" (Kierkegaard og Heidegger), nemlig bevidstheden om, at man som menneske er ansvarlig for og fri til at tolke sin eksistens, og at sproget angiver horisonten for denne tolkning, men ikke indholdet i den. Hegelianismen og marxismen taler (i hver sin betydning) om "fremmedgørelse", og den jødiske filosof Walter Benjamin udfolder ud fra et marxistisk perspektiv glimrende analyser af denne sproglige fremmedgørelse. Især immigranter, kunstnere og andre, der regner sig for (sproglige) outsiders og derfor efter romantisk ideal hævder at besidde en særligt privilegeret adgang til sandheden, føler sig i høj grad beslægtet med

tanken om fremmedsprogligheden, lægger den til grund for deres virke og tager den til indtægt for deres selvhævdelse.

Men er det da umuligt at drage et skel mellem den immanente semantiske kløft og den kløft, der åbner sig i mødet mellem forskellige sprog? Kunne den immanente kløft ikke netop begrunde, at de tre hovedkilder til fremmedsprogligheden skulle antages som uafvendelige og ligefrem ønskelige? Mit svar skal være: Nej. Det skal påvises nedenfor, at den immanente semantiske kløft i hvert enkelt sprog er af en anden art end den fremmedsproglighed, der hersker mellem forskellige sprog.

Sprogets ideale grundvilkår

Første skridt i påvisningen af dette vil jeg tage, idet jeg nu fremhæver sprogets ideale grundvilkår. For med mindre man stiller sig totalt skeptisk an, må man trods alt indrømme det enkelte sprog en vis betydningskraft: Sproget lader os dog formidle tanker, og som et demonstrativt bevis herfor kunne man tage nærværende artikel.

Lod sproget ikke sig gøre, ville læseren af artiklen ikke engang kunne forstå, hvad der mentes med en eventuel sprog-skepticisme, der hævdede, at sproget ikke kunne formidle tanker, ligesom en skeptiker heller ikke uden selvmodsigelse kunne hævde en sådan påstand. Sproget formår altså i et betydeligt omfang at om ikke direkte at slå bro over den semantiske kløft så dog at holde sprogets indholds- og udtryksside sammen til en forståelig helhed. Dette er sprogets ideale grundvilkår. Hvad menes der nu med dette ord "idealt", når jeg netop nu har hævdet, at sproglig forståelse reelt lader sig gøre? Med andre ord: Hvori består modsætningen mellem "reel" og "idealt"? Kort formuleret kan det udtrykkes således, at mens sprogets reelle grundvilkår ikke samtidig er idealt, er sprogets ideale grundvilkår altid samtidig reelt.

Sprogets idealitet består deri, at det har forståelse, ikke misforståelse, som formål. At denne forståelse ikke sjældent udebliver ændrer imidlertid ikke ved, at sproget har forståelse som formål, og nok så mange tilfælde af misforståelse kan ikke rokke ved dette. Forståelse er sprogets ideale grundvilkår. Dermed kan det også afgøres, at forståelse har logisk prioritet over misforståelse. Sproget kunne simpelthen ikke opretholdes, hvis misforståelse, fremmedsproglighed, blev sat som idealt grundvilkår. Misforståelse er logisk afledt af forståelse, og et sprog, der havde til formål at forvirre og føre til misforståelse, ville ikke være et sprog.

Sprog og nationalitet

Fremmedsproglighedens realitet henviser altså til forståelsens idealitet, og det skal nu gælde denne idealitets grundvilkår. En central tese hos adskillige sprogforskere, der har behandlet denne idealitet, er, at sprogets idealitet er forankret i sprogets nationale faktum. Helt banalt må ethvert sprogfilosofisk og –videnskabeligt program tage udgangspunkt i det faktum, at der findes forskellige sprog. Dette faktum vil ingen bestride, men den almene sprogvidenskabsmand ser det som sin opgave så hurtigt som muligt at søge ned under sprogforvirringens fænomenele overflade til de almene træk, der gælder for alle sprog til alle tider, enten ved som strukturalist (Saussure, Hjelmslev) at søge at begribe sprogtilstanden eller ved med Noam Chomsky at angive sprogforandringens generative lovmæssigheder i en Universel Grammatik. I begge tilfælde har forskningen ført til vigtige indsigter, da der tydeligvis kan påvises generelle træk mellem sprogene. Det tydeligste bevis for dette er, at det lader sig gøre at oversætte fra det ene sprog til det andet. Der må altså være en slags sproglig *sensus communis*, en underliggende fællesmenneskelig sproglighed, hvilket ikke burde undre, al den stund at alle mennesker tilhører den samme menneskehed. På trods af en fælles menneskelighed og en fælles evne til at danne, bruge og forandre sprog er faktum dette, at der består en rig mangfoldighed af sprog i verden i dag, og et vigtigt emne, der trænger sig på, og som den almene sprogvidenskab ikke behandler, er, denne mangfoldighed qua mangfoldighed.

J.G. Herder

De tyske filosoffer J.G. Herder (1744-1803) og Wilhelm von Humboldt (1767-1835) var blandt de første til at pege på

nationaliteten som den forklaringsramme, inden for hvilken sprog mangfoldigheden skulle behandles. Hos Humboldt er dette tydeligst udtrykt:

”Ethvert sprog opnår en bestemt ejendommelighed gennem nationens ejendommelighed og virker på samme måde bestemmende tilbage på nationen. Den nationale karakter bliver for sin del opretholdt, forstærket, ja, til en vis grad frembragt gennem fællesskabet i at bo og virke på det samme sted; egentlig beror den på den lighed i naturanlæggene, som man sædvanligvis henfører til en fælles afstamning.” (Humboldt, W. v.: *Einleitung zum Kawi-Werk*).

W.v. Humboldt

Humboldt knytter altså på den tydeligst tænkelige måde sprog og nation sammen i et vekselvirkningsforhold. Den enkelte ”sprogkarakter” (Charakter der Sprache) vekselvirker med nationalkarakteren, som dannes af den fælles afstamning og fælles bosted. Sproget danner da en fælles forståelseshorisont, et ”verdenssyn” (Weltansicht), som Humboldt kalder det.

Der er to vigtige pointer i Humboldts sprogsyn. For det første at mennesket ikke kan undrage sig sprogets reelle og ideale grundvilkår. Menneskets bundethed til sproget kan ikke tænkes væk, således at den ”rene” tænkning står tilbage, således som rationalisterne mente det. For det andet må ”sproget” altid betragtes som dette eller hint individuelle sprog med tilhørende forståelseshorisont.

Med inddragelsen af nationen og sprogets kulturelle aspekt er Humboldt endvidere i stand til at forklare de historiske omvæltninger i de enkelte sprog og sprogene indbyrdes, nemlig omvæltninger tilsvarende de tre hovedkilder til fremmedsprogligheden, som jeg indledte med. Folkevandringer, kulturel dominans og

konstitutionelle omvæltninger har til forskellige tider og på forskellige steder sat sit præg på nationer og nationale sprog, til alle tider med vindere og tabere. Taberne er dem, der må opgive deres land og se deres sprog dø ud med sig.

Sprog trues af domænetab og død

Hvorfor er det nu så forfærdeligt? Ville ikke alting blive nemmere, hvis vi alle talte det samme sprog? Hvis man befriede sproget fra sit fængsel af kultur, menneskelighed, historisk og traditionsbåren virkelighed? Hvis man trak sproget ud af sin hule af fordomme og uregelmæssigheder? Kort sagt, hvis man fik held til at indføre ét kulturrevolutionært, rationalistisk, napoleonsk metermålsprog, hvad enten dette så skulle være engelsk, fransk, arabisk eller esperanto.

Faktisk er man i modernismens og fremskridtets navn allerede godt på vej. Professor David Crystal nævner i sin bog *Language Death* (Cambridge, 2000), at halvdelen af verdens nuværende cirka 6.000 sprog, altså omtrent 3.000 sprog, vil dø inden for de næste 100 år. Det betyder, at der hver 14. dag vil dø et sprog, og med sproget en århundredelang tradition og livserfaring. Efterkommere af de folk, hvis sprog nu er dødt, mister dermed adgangen til deres egen historie og nationalitet. Hele folk bliver sprogligt og nationalt hjemløse. Det danske sprog, der tales af godt fem millioner mennesker, står ikke umiddelbart foran sin udslettelse, men det trues alvorligt af domænetab, som nævnt ovenfor. Selv hollandsk, der tales af cirka 21 millioner mennesker, trues af domænetab, beretter David Crystal (ibid.). ”Hollandsk kunne med tiden ende som et sprog blot til husbehov, et sprog til brug i hjemmet med familien og et sprog til at udtrykke følelser med, men ikke det sprog, man bruger til de alvorlige ting i livet: arbejde, penge, videnskab, teknologi,” citerer David Crystal fra en belgisk-hollandsk tænketanksrapport.

Hulheden

Hermed ser man hulheden og selvmodsigelserne i det fremmedsproglige projekt. På den ene side hævder man gennem indvandringen at ville sikre danskerne adgang til mangfoldigheden, selvom det tydeligvis fører til sprogligt forfald og altså mindre mangfoldighed – også for de indvandrende. Dette forfald ønsker man for de indvandrendes skyld at bremse ved at sikre dem ”modersmålsundervisning” med den ene hånd, mens man med den anden hånd sætter indvandrerne på danskurser. På den anden side lader man stå til i forhold til at hindre ”mangfoldigheden”

i at brede sig på bekostning af danskernes sproglige og nationale rettigheder. Mangfoldigheden vokser Danmark over hovedet. Slagordene ”integration” og ”mangfoldighed” står side om side i den fremmedvenlige ordbog, uanset at ordene er indbyrdes uforenelige, men de bruges i flæng til at skabe på én og samme tid ensretning under det multikulturelle projekt og tilhørende kulturel spredning, i begge henseender til skade for det danske sprog. Dette som følge af, at fremmedsprogligheden sættes som ideal og ikke holdes på plads som realitet, underlagt idealet om kulturelt og nationalt betinget sproglig enstøighed for hvert enkelt folk. Står vi dansk-talende ikke fast på vore sproglige rettigheder, vil det danske sprog ende som fremmedsprog, ikke kun som nu for dem, der ikke taler dansk, men også for os selv. Da vil det danske sprog næppe stå til at redde.

Han taledede dansk

Som forbillede for de bestræbelser, man som dansk må udfolde for at rulle frem-

medsprogligheden tilbage, står fortsat Peter Hiort Lorenzen (1791-1845). Han er et af de klareste eksempler på, at hævdelser af nationalitetsprincippet ikke er begrænset til støvet teori, men omsat til forbillende handling. Peter Hiort Lorenzen var medlem af stænderforsamlingen i Slesvig i 1834-40 og 1841-45, oprindeligt med håb om en slesvig-holstensk løsning på det sønderjyske spørgsmål, altså med tro på en fremmedsproglig løsning. Han indså imidlertid det uholdbare i den position og insisterede fra 1840, at der skulle tales dansk i den danske nation. Dette var ikke velset i den slesvigske stænderforsamling, hvor forhandlings sproget var tysk. Hiort Lorenzen blev leder af den danske bevægelse i stænderforsamlingen, og under et møde dér den 11. november 1842 stod han fast på at tale sit modersmål, hvorved det kom til et sammenstød. I referatet fra stænderforsamlingen hedder det: ”Han taledede dansk og vedblev at tale dansk”. Måtte vi tage ved lære af dette.

Brevkassen

Svar til Bent Jacobsen

Nazismens racetænkning har i efterkrigstiden redet den vestlige verden som en mare, og i sin iver efter at tage afstand fra nazismen er vestens eliter blevet negativt afhængige af dens racetænkning, som det er grundigt dokumenteret af bl.a. dette blad. Den omvendte racisme, antiracisme- og antidiskriminationsideologien med dens selvhad og forsøg på selvudslættelse ser nu ud til at blive endnu mere ødelæggende for de europæiske folk end nazismens ideologi nåede at blive. Et kuriøst udslag af den omvendte racisme er Klaus Rifbjergs nylige udtalelse om, at vi som nation ville have godt af lidt raceblanding, frem for at vi løber rundt og ligner en flok kogte kartofler i hovedet! Det der skal siges til den omvendte racisme-ideologi såvel som nazismen er: ”at mennesket er ikke et racevæsen, ikke en biologisk størrelse, ikke et dyr, men mennesket er en ansvarlig skabning, der i modsætning til dyret eksisterer i skyld og ansvar. Hvor dette er udgangspunktet, er enhver racebestemmelse af mennesket afvist.” (Søren Krarup i Tidehverv, dec. 2001) Det samme skal siges til Bent Jacobsens (Danskeren nr. 5, 2001, nr. 1, 2002) forvirrede kvasi-darwinistiske forestillinger om, at mennesker, kulturer og

folk er bestemt af deres genetiske arvemasse, og at det at være et folk er at have del i den fælles biologiske arvemasse. ”Når man taler om vigtigheden af at videreføre et folks slægter, er det ganske givet ikke kulturens vindbeutel man taler om, men folkets arvemasse.”, skriver Jacobsen og vil dermed gøre et folks kamp for dets eksistens til en biologisk overlevelseskamp, der skal sikre dets arvemasse! En af historiens argeste indvandringsmodstandere, den legendariske britiske parlamentariker, Enoch Powell, afviste fuldstændigt at anvende ordet race, selvom hans modstandere brugte det flittigt i deres smædekampagner imod ham. Da en interviewer i et interview i 1973 spurgte ham, hvad han forstod ved begrebet ”race”, sagde han: ”Jeg bruger ikke et begreb som, hvis det har nogen betydning overhovedet, må være et begreb indenfor fagdiscipliner som antropologi og fysiologi, som jeg ikke praktiserer, og som jeg ikke anser for relevant for mit arbejde som politiker.” Begreber som biologi, race og arvemasse skal heller ikke have nogen plads i Den Danske Forenings arbejde. Lad Klaus Rifbjerg og konsorter om at flirte med raceteorier.

Niels Asger Nielsen

Tag ved lære af frihedskæmperne!

Som barn oplevede jeg en særlig stemning, når der i efterkrigsårene tændtes lys i vinduerne 4. maj. Stemningen var helt speciel, nærmest en fornemmelse af en forhøjet atmosfære. Der var noget helligt i luften. Senere forvandlede denne stemning sig til en slags sorg, - en sorg over at blive mindet om, at så store lidelser kunne påføres mennesker af mennesker, sådan som man havde oplevet det i krigsårene, og den samme fornemmelse af sorg er dukket op hver eneste 4. maj lige siden, - måske som en slags forvarsel om, at tingene ikke var på plads, at det, som man dengang drømte om ”aldrig mere krig” kun var en drøm. I hvert tilfælde forekommer det nu, at tingene gentager sig, og at ”arbejdet” dengang slet ikke var færdigt.

En ideologisk godhedstro har gentaget sig mange gange, - en tro på, at der kun findes én mening, og at det er den rigtige, og at man har lov til at presse den opfattelse igennem med alle tænkelige midler. Under sidste verdenskrig så vi de brutale løsninger, volden, der skulle føre verden frem til en ideologisk sejr, så vi alle kunne færdes i et paradys, hvor der ikke var ulve, - kun får. Man kan derfor undre sig over, at en naivitet så stor efter så kort tid begynder at gentage sig, hvor de såkaldte humanister i Dagens Danmark går rundt med samme skyklapper: ”Når først vi har fjernet al modstand mod det gode, som vi selv er indehavere af, så bliver verden en fredelig verden, hvor får og ulve leger med hinanden”. En tåbelighed så stor, at det gør ondt.

For snart 60 år siden så vi, hvad den slags tanker førte til, og at processen blev hjulpet godt på vej af de såkaldte pacifister, er en kendsgerning. Pacifismen åbnede den brede vej for volden, de brutale løsninger, og mens pacifisterne lod som ingenting, kunne en vis Adolf marchere lige ind i vores land og få en hjertelig modtagelse. Når det nu ikke kunne være anderledes. Så skidt, pyt! Det ene kan jo være lige så godt som det andet, ikke sandt! Så pacifismen banede vejen for, at andre, der var deres ansvar bevidst, kunne sætte deres liv ind i kampen og imødegå en grusom skæbne, mens de, der dengang var moderne, - de moderne pacifister stod og så til.

Humanisterne har med deres umage ”humane” indstilling erstattet pacifisterne og byder nu de kræfter velkommen, som skal ødelægge Danmark for bestandig. Vold accepteres i forståelsens og tolerancens navn. Når bare volden er etnisk nok,

(parallelt med de sidste 100 års ideologier: når bare volden kom fra Kina eller Sovjet eller andre totalitærstater), så er der ingen grænser, for det ene kan jo, som vi før har hørt, være lige så godt som det andet. Så nu lægger de gode humanister - på samme måde som de moderne pacifister engang gjorde - vejen åben for fjenden.

I, der kæmpede for snart 60 år siden, gjorde en uvurderlig indsats, og det er vores viden om Jeres kamp, der giver os, der kom efter, kampmod og styrke. Vi, der gennem vores barndom hørte Jeres historie, græd indvendig, men vi havde ikke drømt om, at vi selv en dag skulle trækkes igennem den samme kamp. De tilstande, som har udviklet sig i Danmark i de sidste 15 år, er dybt beklagelige, navnlig i betragtning af, at der stadig er folk, der oplevede det samme i Danmark for 60 år siden.

Men vi vil ikke bare se på, som de moderne mennesker, der tolererer alt. Skal

der være kamp, så lad der være kamp, og lad ikke nogens kamp for den nordiske frihedsånd være forgæves. Vi håber, at vi kan medvirke til at videreføre det værk, som I påbegyndte, og som vi troede var et overstået kapitel, som skulle foreviges i skolebøgerne, men nej, - skolebøgerne i dag ser ikke sådan ud, og derfor håber vi på, at vi i det mindste kan bidrage til at videreføre kampen mod en forbenet magtelite, som denne gang opererer under dække af godhed. Kampen fortsætter, og vi tager endnu en tårn. Og hvor mange tørne skal vi mon tage, før vi lærer vores lektie, nemlig at sætte grænser i alle ordets betydninger og værne om de værdier, som vore forfædre har kæmpet for at viderebringe til os.

Vi må beklageligvis fortsætte kampen, så derfor: lad Skræp klinge endnu engang!

Åse Clausen Bjerg

område, hvor vi kan leve uden druk, narko, nøgne danske piger, pølsebod, dårlige bodegaer og alle mulige andre danske ting.

Vi er mange muslimer på Nørrebro, og Nørrebro ligger i hovedstaden og nær lufthavnen. Derfor skal vi gøre Nørrebro til en islamisk bydel kun for os muslimer, hvor vi kan have vores kvinder i fred, hvor kvinder kan gå tildækket, som den hellige Koran bestemmer, hvor der er rent og befolkningen er ren, vi skal have mange islamiske skoler; hvor piger og drenge kan gå hver for sig, gymnastik og lejrskole, billedkunst af mennesker, biologi og andet dårligt skal forbydes. Vores drenge må ikke gå i bad med andre, for muslimske drenge er omskåret og må ikke vise sig, for han er uden hud og altid klar til at lave børn. Danskerne er selv ude om voldtægt af deres piger, for de beskytter ikke deres piger og urene piger er ikke beskyttet af den hellige Koran. Islam er stor og skal herske i verden som den hellige Koran siger. Husk selv Tyrkiet, som i dag er 99% muslimsk, var engang kristen og uren. Men de kristne og danskerne har ingen kraft, tro eller fait, derfor er de svage og vi er stærke.

Muhammad Gelle sagde for nogen tid siden i pressen, at vi muslimer gerne vil rejse hjem til vores egen kultur, hvis vi fik penge 100000 dkr. hver. Men han tager fejl. Det har taget os 1400 år at komme til Danmark og vi rejser aldrig hjem for vi må ikke svigte islams mål khalife. Islam er den største og hurtigst voksende religion. Enhver som ikke arbejder for Khalifa er vores fjende. Mange danske piger gifter sig med muslimske mænd og deres børn bliver automatisk muslim ifølge den hellige Koran og selv om manden skiller sig senere og henter sig en muslimsk kone. Men en muslimsk pige må ikke gifte sig med en dansker, for en pige er svag og kan ikke viderføre islam. Hun får mandens kraft ind i sig når hun bliver gift, men hun kan ikke give kraft. Hun bliver som et dyr, hvis hun får en dansk mands kraft ind i sig, hun bliver uren og vanære islam. Når en muslimsk mand får en dreng med en dansk eller anden uren og vantro kvinde, bliver drengen omskåret og tilhører det muslimske broderskab, som gælder over hele verden. Vi holder sammen ligegyldigt hvor i verden vi kommer fra. In sha-Allah. Den hellige profet har givet os Koranen og vores tro er stærkere end alle verdens våben. Vi har vores love og regler fra Allah. Mens danske politikere er korrupte og bliver valgt hver 4. år og laver hele tiden nye love, mens vores love og regler gælder til evig tid og derfor rene. Danskerne lader urene poli-

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Fremmede i flertal om 1 generation

46 procent af alle skoleelever i København er nu "tosprogede", og i Indre Nørrebro er 61 pct. af alle eleverne "tosprogede". Disse såkaldt tosprogede elever kommer især fra Pakistan, Nordafrika, Tyrkiet, Mellemøsten og Somalia.

(Kilde: Jyll.-Post. 18/3 02).

Brev ("fatwa") opfordrer til at jage danskere ud af Nørrebro!

Følgende brev er på arabisk, men også i eksemplarer på dårlig dansk, sendt til en lang række islamiske miljøer, kulturforeninger og moskeer, samt til de muslimske friskoler på Nørrebro i okt.-dec. 2001.

Brevet er fra "Tariquah - hellig jihad, Danmark", dvs. de muslimske sufiordener (islam mystikere i Danmark).

Bemærk, at brevet er en konklusion/bestemmelse ifølge Fiqh, dvs. islamiske retslære og er udsendt som fatwa, dvs. juridisk bestemmelse for de troende. Det er uklart om disse retslærde (ulamaer), som har foretaget denne islamiske "retsafgørelse" er bosiddende i Danmark eller udlandet.

Brevet er et ekko af fx. tyske muslimers krav, som det fremgår af for eksempel det islamiske blad "Islam hier und

heute" (nr. 10, 1994, s. 6): "Det er ønskværdigt, at muslimen opholder sig i islamiske omgivelser, da muslimen ellers konstant er konfronteret med det islamisk forkastelige, og faren består i negativ indflydelse."

Endvidere bladet "Morgendämmerung" nr.11/12,1995 s.19ff. Oprettelsen af autonome områder. "Den vestlige dominansholdning, som vil foreskrive muslimerne, hvor meget af deres tro/lov der må tolereres i Vesten, må afgjort tilbagevises. Det vestlige samfund må acceptere den islamiske realitet, dvs. sådan som muslimerne vil danne deres omgivelser. Hvad muslimerne aktuelt kan gøre og også skal gøre, er ud fra egeninitiativer at skabe flest mulige autonomiområder, altså indretninger og strukturer, som udvikler sig uden ydre indblanding og som kan praktiseres autonomt." (Udgivet af "Islamisches Centrum, Hamburg").

Tariquah jihads fotokopierede brev (stavfejl i originalen):

"Meddelelse til alle muslimske indvandre, muslimske kulturcentre, mosker og muslimske støtter i Danmark.

Vi er nu mange indvandrere i Danmark og vi bliver hvert år ca. 15-20.000 flere. Det er derfor vigtigt, at vi får vores eget område i Danmark, hvor muslimer kan leve som den hellige Koran bestemmer. Det er vores menneskeret at få vores eget

tikere bestemme, men Allah ved bedst - lovens bog den hellige Koran skal være vores Parlament. Lad os indføre vores lov på Nørrebro. Overtage så mange forretninger og lejligheder, så rejser danskerne, vi skal lave vores egen skoler, te-huse, klubber og få så mange danskere væk, for de ødelægger vores børn og kvinder. Danske kvinder lever urent og drikker og knepper med nye mænd hver weekend og de skal ud af vores område.

Dette er bestemt ifølge FIQH og skal efterleves af alle muslimer som fathwa.

TariQah - Hellig Jihad Danmark. 22-10-01".

(Her følger en arabisk underskrift).

Dagligdag under besættelsen

Nydansk svindel, vold og uhumskheder eskalærer!

Kiosker fusker med moms

København: Slut med at købe polsk cola og tysk chokolade til spotpriser i nydanske kiosker. Det siger skatteordfører Flemming Larsen (K). Han vil skrive bispen på over for de kiosker, der fusker med moms. Han foreslår, at der skal nedlægges forbud mod kioskdirft over for de kioskejere, der overtræder loven mere end tre gange. Samtidig skal bødetaksten sættes så meget op, at snyd ikke kan betale sig. Det er helt urimeligt, at de lovlige har svært ved at konkurrere, siger han. (Berl.Tid 210701).

Ulovlige sodavand beslaglagt

København: Politiet beslaglagde et større parti ulovligt importerede sodavand fra en kiosk på hjørnet af Eskildsgade og Eriksgade i København. I nogle tilfælde har myndighederne fundet frem til store lagerhaller med ulovlige varer, der i mindre mængder bliver sendt ud til forskellige kiosker. (Ritzau 170501).

Masser af slik sælges sort

Danmark: Op mod hver tiende pose slik, der sælges herhjemme, sælges uden at der betales moms og sukkerafgift til staten. Foreningen af Danske Importører i Chokoladebranchen skønner, at statskassen går glip af 100 mio. kr. om året. - Årsagen er, at især kioskejere henter slik i udlandet og sælger det billigt uden om det officielle system. (JyskeVestkysten 070701).

Pizzeriaer ramt af kontrol

Tønder: Det er folks redning, at varerne i et pizzeria bliver bagt - ellers blev flere kunder syge. Det var ifølge Tønder Politikonklusionen fra eksperterne, efter at tre pizzeriaer blev kontrolleret af Told & Skat, levnedsmiddelkontrollen og politiet.

I det første pizzeria kneb det med at holde stedet rent, ligesom en ansat arbejdede på stedet, samtidig med at han modtager sociale ydelser. Det næste sted fandt kontrollørerne et ulovligt lager, dåsecolaer og kødvarer af tvivlsom hygiejnisk kvalitet, mens det sidste pizzeria manglede næringsbrev i forhold til den forretning, der blev drevet. (Holbæk Amts Venstreblad (HAV) 020701).

24 forgiftet på etnisk restaurant

Århus: Tre århusianske firmaer kræver op mod 300.000 kr. i erstatning fra den mexicanske restaurant Rositas Cantina i Århus. Mindst 24 medarbejdere blev syge efter firmajulefrokosten i december 2000 på grund af sygdomsfremkaldende bakterier i maden fra den mexicanske buffet, som indeholdt store mængder af en farlig bakterie. (JP130701)

To ud af tre kiosker snød

København: Københavns Politis kørselsafdeling fik travlt i går. Under en rekordstor Told & Skat-koordineret aktion mod 63 kiosker og grønthandlere i Nørrebro kvarteret konfiskerede betjente 12.000 liter sodavand og fire tons chokolade samt en del kaffe, te, nødder og plasticposer. Alt sammen ulovligt importeret eller afgiftspligtigt. I to trediedele af de undersøgte butikker konstaterede T&S uregelmæssigheder omkring skattelovgivning. Man har i flere år forsøgt at optrevle flere professionelle smuglerringe, der forsyner flere kiosker med billige varer. (JP 22/230601).

Alt dansk fjerkræ er halalslagtet!

Danmark: "I Guds navn. Gud er den største." Sådan velsigner en muslim den kalkun eller kylling, De spiste i aftes. Alt fjerkræ herhjemme slagtes efter halal-metoden, hvor dyret får skåret halspuls-åren over, så blodet kan løbe ud af sig selv. Slagterierne betaler en afgift til Islamisk Kulturcenter i København for at få lov til at sætte et certifikat på kødet. (JP 220201).

Råddent kød smides i rabatten

København: Ifølge Vejdirektoratet er dumping på motorvejs-rastesteder af rådne grøntsager og kødaffald fra ulovlige slagtinger blevet et stort problem. Man har i den sidste tid måttet fjerne to

tons stinkende affald med mider. Pladserne ligger i nærheden af Københavns Grønttorv. Affaldsmængderne er for store til, at der er tale om privatpersoner. (JP 270701).

Grønthandler bugner af hælervarer

København: Byens frugt- og grøntbutikker bugner af hæl- og smuglervarer. BT kan afsløre, at grøntforretningerne i stor stil sælger varer, der enten er smuglet ind i landet eller stammer fra indbrud og røverier og i et enkelt tilfælde endda fra et drab. Grønthandlerne scorer kassen ved at snyde både dig og staten. Københavns Politis: "Man kan se, at branchen på mange områder fungerer autonomt i forhold til lovgivningen: Der sendes temmelig store beløb ud af landet. Beløbene er ikke fremgået af regnskaberne, fordi man har lavet to forskellige regnskaber; et til myndighederne og et til sig selv." (BT 030701).

Hver anden arbejder sort

Danmark: T&S har gennemført en landsdækkende kontrol med restauranter og kiosker, hvor i alt 476 virksomheder og 1.000 personer blev tjekket. Resultatet var rystende: I mindre end 100 steder var forholdene i orden. Svindel blev opgjort til 30 mio.kr. og næsten halvdelen af de ansatte arbejdede sort samtidig med at de hævdede sociale ydelser. - Ifølge T&S gør butiksindehaverne og deres bagmænd sig skyldige i en lang række overtrædelser. Ud over at varen af sundhedshensyn kan være ulovlig på det danske marked, kan der være tale om smuglervarer og tyvekoster. Og bagmændene har glemt at betale moms, told, punktafgift, virksomhedsskat og a-skat (BT 030601/EB 181001).

40 ud af 41 pizzeriaer snød

Ribe: Praktisk talt alle pizzeriaer i Ribe Amt har ikke orden i papirerne. Det afslører Told & Skat, der i weekenden af lagde besøg i amtets kommuner. Hos 40 ud af 41 pizzeriaer begik man ulovligheder. Myndighederne er overrasket over omfanget. (Ritzau 100901).

Sorte pizzaer

Esbjerg: En mand, der tidligere drev to pizzeriaer i Varde og Esbjerg, blev af Vestre Landsret idømt fængsel og en bøde på 200.000 for at have solgt i tusindvis af pizzaer uden at fortælle det til skattemyndighederne.

87 pct. fusk med nordjyske pizzaer

Aalborg: Væsentlige ingredienser i 34 ud af 39 nordjyske pizzaer er åbenbart fusk, moms- og skattesvindel, må T&S i Aal-

borg opregne efter en kontrolaktion mod 39 nordjyske pizzeriaer. En væsentlig del af de ansatte var på overførselsindkomst. (JP041201).

Sundhedsfare på restauranter

København: Flere københavnske restauranter har problemer med at holde rotter ude; sammen med dårlig køkkenhygiejne udgør de en fare for kundernes sundhed. Restaurant Ankara i Krystalgade er et af de steder, der har fået påbud om at stoppe alt salg af fødevarer. Restaurant Mongolian Barbecue fik en bøde for at have undladt at kontakte myndighederne, selvom den havde rotter. (JP 111201).

Kiosker sælger farlig koffein-drik

København: Mange kiosker forhandler åbenlyst energidrikken Red Bull, selvom det er forbudt, idet drikken har et meget højt indhold af koffein, der kan være farlig hvis den blandes med alkohol. (JP051201).

Kiosker sælger gammel mad

København: Gamle madvarer er et stort problem i københavnske kiosker. Ejerne vælger bevidst at bryde loven for at redde omsætningen, mener Levnedsmiddelkontrollen. Forbrugerrådet vil have lukket kiosker, der gentagne gange bryder loven. Kontrollen har været ude for kiosker, der bevidst vender alle mælkekartonernes dato-mærkning væk fra kunderne. (JP041101).

Ifølge eksperterne er indvandrerne i større grad igangsatte end danskere: De foretrækker at være selvstændige... Jo tak, i kraft af en særdeles omfattende svinde og føren myndighederne bag lyset ud-konkurreres de ærlige danske næringsdrivende. Takket være lukkede økonomiske systemer, kan de føre gigantiske summer af danske kroner til udlandet - summer der skal finansiere flere tvangsægteskaber, mere indvandring og også mere islamisk terror. Told & Skat må opgive, fordi de nydanske gesjæfter hele tiden skifter ejere. Det er derfor op til den enkelte dansker: Køber du hos en nydansker, skader du dig selv og støtter et omfattende mafialignede system, der efterhånden, som det sker i andre lande, overtager store dele af næringslivet. Når Mohammed smiler til dig, har han svært ved at skjule sin fryd over, at endnu en blåøjet dansker har støttet hans ulovligheder!

Halvdelen af lærerne ønsker nyt job

Danmark: Meningsmåling: Hver anden lærer overvejer at skifte arbejde. Lærerne er frustrerede, fordi de ikke kan følge med de stigende faglige krav og især kravene

om at undervise to-sproglige elever. Lærernes ellers høje loyalitet over for skolen er ved at være tyndslidt, siger Karsten Holst, medlem af forretningsudvalget i Danmarks Lærerforening. Han frygter, at folkeskolen ikke i længden kan holde på de gode medarbejdere. (Ugebladet Mandag Morgen 060801).

Skoler tynges af sociale opgaver

Danmark: Mindst en ud af seks elever på de praktisk orienterede ungdomsuddannelser er i aktivering, revalidering eller forsørges på andre måder af det offentlige. Det viser en ny analyse fra Dansk Arbejdsgiverforening, der er bekymret over, at skolerne bruges som anbringelsessted for kommuner og arbejdsformidlinger. "Desværre er der en del elever, som henvises af deres kommune mod deres vilje og som ikke taler dansk godt nok, er umodne eller har store sociale problemer," siger formand for Handelsskolernes Lærerforening, Karin Lundbæk. (JP 300301).

Nydansk elev bestilte voldsmand til hævn

Holbæk: For øjnene af elever og kolleger blev en pædagog opsøgt i Skolefritidsordningen på Østre Skole i Holbæk og overfaldet af et familiemedlem til en indvandrelev. Eleven følte sig vanæret. I klasselokalet greb voldsmanden pædagogen i kraven, rystede ham og truede ham verbalt. Da læreren tog hænderne op foran sit ansigt for at beskytte sig, slog voldsmanden hans hænder væk og presede læreren ned over et bord og truede ham yderligere. (BT, marts 2001 (Dato mangler på det indsendte udklip)).

Friskoler til debat

Danmark: I Danmark kan alle starte deres egen grundskole med støtte fra staten uden at skulle underkaste sig kontrol. Et smukt udtryk for statens tillid til borgeren...men det er en udfordring til den danske tradition, at et stigende antal tosprogede forældre opretter islamiske friskoler. Debatten om nogle af disse skolars manglende faglige niveau har ført til, at disse skoler som noget helt specielt kontrolleres af Undervisningsministeriet. (JP110501).

Muslimers krav til folkeskolen

Danmark: Svømning, lejrture, biologitimer, madvaner - folkeskolen er fortrinsvis rettet mod danske elever, men der må tages mere hensyn til muslimske elever, siger flere muslimske organisationer: "Det er svært at modtage religionsundervisning, når det mest handler om kristendom, og det er svært at høre om Big Bang

i biologitimerne, når man er muslim," siger Hussein Schjøttz, talsmand for Forenede Danske Muslimer. (JP 140801)

Muslimer truer skolebørn

København: Skolebørn på Nørrebro er af muslimske børn blevet truet til at tage guldkorsene af deres halskæde. Udtryk som dansker-svin, hvide luder, jøde-abe og svinekødsæder hører til nogle af de skældsord, danskfødte børn udsættes for. "Jeg følte mig nødt til at stå frem, fordi danskfødte siver fra bydelen, og fordi Nørrebros problemer hober sig mere og mere op," siger forfatter og formand for Blågårdsskolens bestyrelse Kåre Blytgen.

Lavere gennemsnit til nydanskere

Ishøj: Tosprogede elever får lavere karakterer end deres danske kammerater, viser en undersøgelse fra Handelsskolen i Ishøj. Skolens danske hhx-studenter havde et eksamensgennemsnit på 7,9 mens gennemsnittet for de tosprogede elever, der udgør 20 pct. af eleverne, lå på 7,2. (Gymnasieskolens Netnyheder 240901)

Flere forældre vælger privatskoler

København: Næsten hver fjerde københavnske skolebarn går i privatskole. Tallet er stigende. Formanden for Københavns Lærerforening Jan Trojaborg. "Man snakker så meget om fordelene ved det mangfoldige samfund. Når der så skal vælges skole, mener jeg, forældrene ruster deres børn dårligt ved at fravælge de tosprogede elever," siger han. (JP 081101)

900.000 pr. elev

Odense: Et skoleprojekt for adfærds-vanskelige unge har nu kun fire elever tilbage. Det betyder, at hver elev koster 900.000 kroner på årsbasis. Forskellige delprojekter undervejs - blandt andet en vildmarkstur til Sverige - endte i vold og trusler. (EB 071201).

Ingen hjælp til Vollsmose-lærere

Odense: Lærere på den uroplagede Abildgårdsskole i Odense-bydelen Vollsmose føler sig svigtet af kommunen, der har afvist erstatningsansvar i forbindelse med, at flere lærere ved en skolefest fik ødelagt deres biler af stenkastende unge. "Lærerne er ikke trygge ved at passe deres arbejde," siger formand for Odense Lærerforening, Lone Sinnbeck.

Dødsdom til muslimsk skole

Odense: En kritisk tilsynsrapport fra Odense Kommune vil med stor sandsynlighed tvinge den muslimske friskole, Æraskolen, til at dreje nøglen. Rapporten leverer en sønderlemmende kritik af

niveauet på skolen både fagligt og pædagogisk. Kun to af de ni lærere har en læreruddannelse. Skolen får årligt 3,2 mill. kr. i tilskud. (Fyns Stiftstidende 171201).

Flere penge til skolepsykologerne

Danmark: Fortsætter udviklingen vil landet snart bruge én milliard kroner om året på skolepsykologer. En af to årsager er ifølge chefspsykolog Bjørn Glæsel, at man ser flere indvandrere, der gifter sig med en fætter eller kusine, hvilket betyder flere handicappede børn. (JP 271201).

Nydanskerne medfører nedbrydelse af alle slags skoler, selv højskolerne vil nu ændre det danske grundlag til et multietnisk/muslimsk - samtidig med, at Danmarks Lærerforening går ind for at afskaffe kristendomsundervisning. Derou-

ten er i gang, danske forældre tvinges ind i privatskoler for at deres børn ikke udsættes for racistisk mobning, derimod får lært noget og får danske venner; om få årtier er den danske folkeskole omdøbt til Den nydanske Folkeskole, hvor kun andenrangs lærere kan holde et uroligt og voldeligt etnisk arbejdsmiljø ud. Kulturberegelsen er dog grænseløs!

Announce:

Der afholdes dagligstuemøde ved København den 11-5 kl. 19:00 - 23:00
Emne: Aktivitets-udvalg.
Kontakt Lars Hartvig, 44919982 eller Lartvig@yahoo.dk. Har I ikke mulighed for at møde op så henvend jer alligevel, passivitet har vi nok af.

Bøger og tidsskrifter

Bragesnak med uld i mund

**Poul Engberg:
Nationalisme eller Folkelighed.
(Poul Kristensens Forlag,
2001. 100 sider. 138 kr.).**

Højskolegrundtvigianernes nu 94-årige førstemand Poul Engberg har begået endnu en bog, der giver et fint åndshistorisk udblik over den danske "folketros" saga fra hedenskabets tidsalder til i dag.

Det udvikles overbevisende, at vor folkelighed er af stor ælde, mens den politiserende nationalisme, der ofte er blevet misbrugt, kun har et par århundreder på bagen.

Af særlig aktuel relevans er Engbergs overtagelse af Jørgen Bukdahls idé om Rusland som en kilde til åndelig fornyelse hos det videnskabeligt og teknisk højt udviklede, men åndeligt indtørrede Vesten.

Her påkalder Engberg sig Grundtvigs tanker, der kan "åbne for gensidig inspiration og lige værdighed mellem Øst- og Vest-europa og videre ud til alverdens folkeslag, der ikke gerne skulle åndeligt forarmes af Vestens markedsøkonomi, dets gudløse menneskesyn og individualistiske menneskerettigheder."

Gamle højskoleelever kan berette, hvordan Engberg i 1960'erne i foredrag erklærede, at det er en lykke for Danmark, at vi er et homogent folk og ikke er et klu-detæppe som Balkan. Alligevel har han i nylige avisindlæg udpeget Dansk Folkeparti som eksponent for en usalig nationalisme, der også i nærværende bog udpe-

ges som hovedfjenden, skønt det aktuelle indvandringsproblem – ganske bemærkelsesværdigt – ikke nævnes med et ord.

Engberg priser "folkeligheden" for at ville alle folks frihed og ligeværd, for såvidt menneskehedens universelle fællesskab, der også af Grundtvig blev anset for historiens slutmål. Selvfølgelig med bevarelse af alle folks integritet i et levende samspil og mangfoldighed. Hvorimod det folk, der besætter eller undertrykker et andet, altid vil være "Guds fjende".

Men hvad tror da Engberg, at nutidens udskældte "nationalister" vil!/? Kan han pege på noget udsagn fra en af deres (vore) talsmænd, som nægter andre retten til, hvad vi kræver hos os selv – blot at være herrer i eget hus? Engberg opstiller dulgte fjendebilleder og insinuerer, hvor han åbent burde have argumenteret for det, han mener er forskellen.

Rammende skriver han selv, at "alt åndeligt liv kun kan virke i en naturlig, jordisk virkeligheds klædedragt. Ellers bliver det til tomme abstraktioner og højtsvævende tankegods, der kun kan udbredes ved at blive dikteret det jævne folk ovenfra politisk, moralsk eller kirkeligt." Paradoksalt prædiker han derpå selv i en slags politisk vakuum – uden at konfrontere det største aktuelle folkelige problem – sit "folkelige evangelium". Uden at forsvare det konkrete folk og territorium bliver denne prædiken dog i alt væsentligt blot øregas. Kampen mod de indtrængende fremmede er i al sin radikalitet formuleret af Grundtvig (Engberg har selv skildret dette i "Den danske Sag", 1977).

Over for truslerne mod folket er den holdning, som Engberg med fine fornem-

melser dadler i sin aktuelle bog, med alle sine farer mere fortjenstfuld end den varme luft i de (falske) grundtvigianeres åndshistoriske redegørelser.

Foragtelig nationalisme er for Engberg Ernst Moritz Arndts ord fra 1806: "Far da hen, ynkelighed! Styrken leve, had besjæle os, vrede opflamme os, hævn bevæbne os!" Ligeledes følgende digt af Heinrich von Kleist: "Grib til våben, hvad i blinde/eders højre hånd kan finde,/le og spyd og stok og stav/grib det, og gør våben af." Men disse anbefalinger var det dog på daværende tidspunkt nødvendigt at følge, hvis man som tysk mand ville gøre sin pligt og forsvare hjemstavnen mod Napoleons imperialismen.

For skønånder som Engberg kan det måske forekomme barsk og brutalt, men i den virkelige verden må tingene hænge sammen. Som den islandske digter Snorri Hjartarson smukt har formuleret det: "Land, nation og sprog, en Treenighed hel og sand". Folkeligheden er ikke blot en åndelig størrelse – særlig i et lille land som Danmark har den kun kunnet overleve fra oldtiden til i dag, fordi nogen har været rede til at gøre det beskidte arbejde, når den i ganske konkret forstand var truet. I stedet for at insinuere andet eller tie, burde Engberg vise moralsk mod og åbent anerkende dette. Hellere sent end aldrig!

Peter Neerup Buhl

Rapport fra et belejret folk

**Dimitri T. Analis:
Chronique d'un peuple assié-gé. Yougoslavie 1993-1996.
(L'Age d'Homme, 1999. 205 sider. 130 F).**

Historien er aldrig så entydig, som den præsenteres af medier og sejrherre. Den er en uendelig række af årsager og virkninger, så hvem der er helte og skurke er i høj grad afhængig af, hvilken vilkårlig begivenhedsrække man vælger at dømme ud fra. Tages hele historien med, er der måske ingen helte og skurke, kun aktører med modstridende mål. Denne sandhed er i særdeleshed fortrængt i den moderne medieverden, som over for enhver begivenhed opstiller en primitiv god/ond skabelon, mens virkeligheden selvsagt er mere nuanceret.

Den græske diplomat Dimitri T. Analis (født 1938) rejste under Bosnien-krigen rundt blandt serberne og dækkede begivenhederne fra deres synspunkt. I den nyeste

historie er intet begivenhedskompleks blevet fremstillet mere entydigt end 1990'ernes Balkankonflikter, så Analis' bog er et sjældent bidrag til serbernes vægtskål. Men den vejer til gengæld godt til. Dens sidste 50 sider rummer en detaljeret kronologi 1962-1996, der dokumenterer hvor malplaceret det er ensidigt at skyldbelægge serberne. Fx beskrives, hvordan "verdenssamfundet" på få dage saboterede Vance-Owen fredsplanen, netop da de bosniske serbere var gået med til den i maj 1993. Serberne måtte simpelt hen ikke fremstå som den fredsskabende part. Ligeledes vedr. den såkaldte "massakre" i Srebrenica, hvor hollandske FN-soldater kunne bevidne serbernes eksemplariske fremfærd. Det var muslimerne, der på deres tilbagetog massakrerede serbiske landsbyer i omegnen. Osv.

Med rette udtaler Radovan Karadzic i bogen, at det store problem i den moderne verden er de store magters dominans over de små. Hvor vanvittigt fjendebilledet af lille Serbien er blevet, fremgår af, at Milosevic – en bankmand, der ved et tilfælde kom ind i politik – er blevet en "ny Hitler". (Se dog herimod det åbne brev til Milosevic på www.detdanskeraad.dk, forfattet af Poul Vinther Jensen og undertegnede). Analis gengiver nogle af sine lange samtaler med Karadzic og general Mladic, og han er overbevist om, at en dag vil verden kende sandheden, så de bliver rehabiliteret. De har i vor tid påtaget sig serbernes traditionelle opgave som værn mod barbariet.

Over for Analis fremhæver Karadzic rammende, at det er de narcissistiske "postmoderne" intellektuelle med midaldalderen som forbillede, der reelt hader demokratiet og oplysningen, hvorfor de også går imod serberne og den vestlige civilisation på Balkan. (Karadzic selv blev politisk aktiv i 1968 som dissident i demokratibevægelsen). Et gennemgående tema i bogen er den anti-slavisme, som er et dybt træk i Vesteuropa. Eller mere generelt et had mod den østkristne verden.

General Mladic karakteriseres af Analis som mønstersoldaten, retfærdig mod ven som mod fjende, skattet af sine mænd, kæmpende sammen med dem i forreste række. Med forsvaret af friheden som sin egentlige lidenskab. Karadzic, søn af en frihedskæmper der blev henrettet af muslimer i nazisternes sold, fremstår som en leder med stor åndelig åbenhed, venlig og ligefrem, skønt det i hans tale myldrer med henvisninger til hele den vestlige åndshistorie. Analis filosofierer over, at på Balkan har en barsk "naturlig udvælgelse" sørget for, at de mest fremragende bliver ledere. Karadzics

vilje til modstand savnes i hvert fald hos Vestens nuværende "statsmænd".

Analis beskriver de kristne bosniere som alt andet end aggressive; trods islamisternes overgreb glimrer hadet ved sit fravær – de ønsker blot at forsvare deres familier og deres jord. Hvor vesteuropæiske lande næppe kan mobilisere tolerance til at tillade opførelse af moskeer, er sådanne de senere år opført i mængde i Bosnien-Hercegovina af indtrængende albanere, et vidnesbyrd om serbernes tolerance. I kontrast hertil står en erklæring af Mustafa Spahic, muslimsk leder i Sarajevo, om at det er langt mindre krænkende – skønt forfærdeligt – at høre om voldtagne muslimske kvinder, end det er at opleve ægteskaber, hvor muslimske kvinder gifter sig med vantro. Den af Vesten støttede Izetbegovic-klan ønskede virkelig at skabe en slags etnisk rensning i mini-Pakistan (hvorfor en del fornuftige muslimer da også kæmpede med serberne).

Som Herder, der for godt 200 år siden oplevede de baltiske folks sang og fester og dermed erkendte folkeåndens realitet, er Analis vidne til de bosniske serberes folkefestligheder midt under krigen; den traditionelle musik er den store lidenskab, og Karadzic er netop populær fordi han også er poet. I bogen udvikler han over for Analis, hvor modsætningsfyldt Europa er. Enhed i mangfoldigheden og skønheden midt i katastrofen. Kontrasterne vækker til stadig forundring, og på Balkan er de størst. Men de udtrykker livets sandhed, i modsætning hertil står med Analis' ord Vesteuropa og USA for "realiteterne". Også Karadzic fremhæver, at særlig de prosaiske amerikanere afskyr de "irrationelle" østkristne lande, Dostojefskis verden, hvis åbenhed dog ikke har udelukket oplysningens kræfter. Det i bogen udtrykte håb – som man kun kan tilslutte sig – er, at en selvbesindelse her i Vesten vil føre til erkendelse af, at vi må stå sammen med den ortodoks-kristne verden på et fælles grundlag, som absolut ikke deles af dem, Vesten for tiden frateriserer med. *Peter Neerup Buhl*

Herrer i "åndens" rige

**Rolf Kosiek:
Die Frankfurter Schule und ihre
zersetzende Auswirkungen.
(Hohenrain, 2001. 349 sider.
32 DM).**

Indenfor sociologien har ingen retning i det 20. århundrede været så toneangivende i Europa som den såkaldte Frank-

furterskole, hvis grundlæggere og ledende skikkelser var tyske jøder som Max Horkheimer (1895-1973), Theodor Adorno (1903-1969), Herbert Marcuse (1898-1979), Leo Löwenthal (1900-1993), Ernst Bloch (1885-1977) og Erich Fromm (1900-1980). De formulerede en "kritisk teori" ud fra en blanding af marxisme og freudianisme, og søgte dermed at opdrage folket i en "ny bevidsthed", løsrivet fra nation, miljø og historie.

Den mest kendte nulevende arvtager til skolen er "filosoffen" Jürgen Herbermas (født 1929), som har fortsat den gamle skoles stræben efter "herredømme via sproget", bl.a. ved at give sin egen opløsende lære en facade af tolerance og humanitet, mens modparten kædes sammen med en "facistisk" begrebsverden. At Frankfurterskolens repræsentanter, hvis grunddoktrin er den "rationelle diskurs", hele tiden har søgt at kriminalisere, stemple og marginalisere modsigere, er et af ideologihistoriens afslørende paradokser. Forfatteren til den nærværende bog "Frankfurterskolen og dens undergravende virkninger", atomfysikeren Rolf Kosiek, er selv et offer for dens bløde totalitarisme, idet han blev afskediget som "forfatningsfjende". Herbermas har sigende krævet tabuer i historieforskningen, og senest har han brilleret ved at forsvare NATOs krig mod Serbien som et skridt på vejen mod "verdensborger-samfundet".

Den herskende multikulti-utopistræben er den sure frugt af Frankfurterskolens lære. Den har aldrig været et udtryk for videnskab, men for et marxistisk politisk program, hvis egentlige religiøse tendens fremgår af konklusionen i Ernst Blochs hovedværk *Das Prinzip Hoffnung*: "Hvor Lenin er, er Jerusalem". Ikke alene er de fleste universitetsfolks, men også de autonomes fremfærd i dag dybt præget af Frankfurterskolens støtte til 68'erne, udtryk af Herbert Marcuses lære om den "repressive tolerance", der med følgende ord henvender sig til "minoriteterne": "Der findes ingen andre dommer over jer udover de mod jer indsatte myndigheder, politiet og jeres egen samvittighed. Når I anvender vold, påbegynder I ikke en ny kæde af voldshandlinger, men bryder den etablerede." Mod øvrighedens "repressive tolerance" satte Marcuse oprørernes "befriede tolerance", der "betyder intolerance over for bevægelser fra højre og tålsomhed over for bevægelser fra venstre". Devisen "der er ingen fjender til venstre", er jo i dag fastslået magthaverpraksis.

Ved at bryde med den klassiske sociologis "virkelighedsvidenskab", der med dens fornemme repræsentant Max Webers

ord stræbte efter at afklare "den os omgivende livets virkelighed, og forstå dens egenart", forsynede Frankfurter-skolen 68'erne med begreber og paroler, men gjorde dem samtidig utilgængelige for ægte konkret viden om noget som helst udenfor deres egne hoveders illusoriske sort/hvide verden. Habermas måtte dog i 1968 rent taktisk mane de radikale studenter til besindighed: I stedet for revolutionære forsøg, der var dømt til at slå fejl, skulle de primært sørge for at få "adgang til massemedierne". Denne taktik må siges at være kronet med succes. Gamle radikale 68'ere sidder nu på alle betydende ministerposter i Tyskland. Mest kendt er Joschka Fischer, den voldelige aktivist, der i 1972 højkrøstet protesterede mod en fordømmelse af Rote Armee Fraktions terror. I hele Europa sidder lignende personager på medierne og på samfundets øvrige nøgleposter. Som Habermas sagde, er dette den ægte revolution i stedet for en aktivistisk "skinrevolution".

Mest radikalt har Frankfurterskolen dog sejret ved at gennemtrænge og opløse det vestlige menneskes eksistensgrund, så det fra at være et kulturvæsen er blevet blot og bart et samfundsvæsen. Man taler nu om "pluralistisk samfund" og "befolkning" i stedet for fædreland og folk – overalt har horisontindsnævringens dehumanisering og afstumpethed holdt indtog. "Familien som reaktionær celle" skulle opløses, og også alle andre steder blev frihed for bindinger det øverste mål, uden at noget andet positivt blev sat i stedet. Den moderne "kulturs" hyldest til det lave, forkrøblede, syge, beskidte, hæslige, samt til fejheden, forræderiet, forfladigelsen, unaturligheden og vulgariteten må ifølge Kosiek ultimativt tilskrives Frankfurterskolens kritik af de klassiske vestlige værdier. Og ikke alene er den moderne sociologi ødelæggende for enhver sund humanisme – Kosiek fremhæver ikke mindst dens væsensfremmedhed over for naturvidenskaben, hvilket har ført til dens konkrete forslags fallit. Som det siges i bogen, er "videnskabelig marxisme som sådan en selvmodsigelse".

Men det er på vore universiteter stadig Jürgen Habermas & Co., der sætter rammerne for tænkningen. Via "kritisk viden", "udspørgen" og "tvivlen" over alle sammenhænge skulle nutidens tvang overvindes, vel at mærke med det af Ernst Bloch formulerede fortegn: "Forstandens fane er rød". Raymond Aron, der som ung var medarbejder i Frankfurterskolens pariserkontor, men som senere blev en af dens skarpeste kritikere, har rammende betegnet "virkelighedstabet" som Europas egentlige sygdom. At det tilsyne-ladende

er umuligt at få selv de mest simple fakta til at trænge ind i hovedet på vore magthavere, medie- og universitetsfolk er ikke mindst forårsaget af Frankfurterskolens hjernevask. Denne teoris disciple bør være absolutte hovedfjender, de udøver et djævelsk værk efter filosofen Arnold Gehlens definition: "Djævelsk er, hvad der opretter et Løgnens Rige og tvinger andre mennesker til at leve deri... Djævelen er ikke dræberen, han er diabolos, bagtaleren... Han lukker fortvivlelsens sidste udvej, erkendelsen, han skaber forrykthedens rige, for det er vanvid at indrette sig i løggen".

Den såkaldte "moderne" verden er et villet projekt af Frankfurterskolen og lignende retninger, imod hvis sterile, kosmopolitiske teknokrati må sættes de grødefulde nationale erkendelser fremkaldt netop af ideologernes fallit. Den lægende grundtanke er givet med Solsjenitsyns erklæring: "Enhver nation er en enestående facet i en guddommelig plan".

Næsten alle vore begreber er i dag farvet af forlængst afdøde jødiske sociologers virkelighedsfjerne, men med velberåd hu udtænkte konstruktioner. Næppe nogen kan sige sig fri for at være til dels styret af dem. Krigen mod ensretningen og forarmelsen af verden må faktisk begynde i vore egne hoveder. Kosieks bog er både en god inspirator til denne selvopdragelse og til den videre kamp.

Peter Neerup Buhl

Europæisk folkelig identitet

**Torben Bramming:
Hvad er et folk?**

(Vindrose, 2002. 160 sider. 98 kr.).

Ligesom Ernest Renan i sit berømte foredrag fra 1882 "Hvad er en nation?" – hvor svaret var "en daglig folkeafstemning" – fokuserer valgmenighedspræst Torben Bramming i sin bog med den lignende titel lidt rigeligt på de mere åndelige og luftige aspekter, og konklusionerne bliver da også derefter. "Det er pagten mellem kirke, konge og folk, som gjorde de europæiske folk til folk", lyder Brammings syntese efter en noget ustruktureret gennemgang af bl.a. klassisk oldtid, Bibel, korstog, Luther, Grundtvig og fransk revolution. Men som det også fremgår af Brammings definition, hvor "folk" forekommer i både forudsætninger og resultat, var folkene som etniske eller kulturel/sproglige enheder dog den betingelse,

som først og mest af alt måtte være konkret foreliggende som forudsætning for den specifikke udformning, vore folkelige fællesskaber har fået.

Man må sandelig have blikket mere stift rettet mod denne kendsgerning end Bramming, der med sin teologiske baggrund ikke rigtig formår at se ud over de historiske tilblivelses-omstændigheder. I den moderne verden kan "pagten" kun ganske kunstigt eller overfladisk genoprettes i den gamle form, hvorfor bevarelsen af etnisk homogenitet som grundlag for det skrøbelige menneskelige samfund bliver endnu mere fornøden. Måske kan man i vor mere afkristnede æra søge efter inspiration i de evige størrelser Jordan og Slægten, som det i 1920'erne blev gjort herhjemme af Thorkild Gravlund

Bortset fra denne uenighed i vægtningen i konklusionen må det siges, at der er flere gode pointer i Brammings bog. Ud over noget vrøvl om, at vi kan optage islamiske "modernister" i vort folkelige fællesskab, skildres det klart, at det muslimske samfundssyn er afgrundsforskelligt fra vort, og at striden med muslimerne i Europa kun kan skærpes, efterhånden som de bliver flere her, fordi de i "vantro" omgivelser nødvendigvis reagerer med fundamentalisme.

Bramming skildrer også fint udviklingen i EU, der i en ond cirkel skaber en magthavende elite stadig mere afsondret fra folkene, som igen opløses i atomiserede individer, ikke bundet sammen af en pagt "horisontalt", men defineret af retigheder tildelt "oppefra".

God er også Brammings redegørelse for ideologien om "historiens afslutning", hvorefter det markedsliberale demokratiske samfund betragtes som historiens endestation, som til slut fører til Den evige Fred. En sådan fred er imidlertid gravens, herunder filosofiens og kunstens død, idet mennesket kun kan skabe i kamp mod uret og nød. Derfor opfindes nu fiktive fjender og farer overalt, et eksempel herpå er ifølge Bramming Beate Winklers Overvågningscenter i Wien. Vi går en ny æra med hekseforfølgelser i møde.

Peter Neerup Buhl

Grundlovs-møde i Hillerød, 5. juni kl. 14 på Ålholmskolen, Teglværksvej 19.

Efter mødet arrangement med aftenmad (50 kr.).

Tilmelding til dette tlf. 48 24 25 88.

DDFs sommerstævne på cykelbanen i Århus 15. - 16. juni: Hør nærmere tlf. 23 23 27 12, 46 36 66 66 eller på www.danskeren.dk under "Aktuelt".

Frejas Have

Hvad er der ved at være,
Rig og fed, men uden øre?
Uden Manddomsmod og dåd,
Fordi det koster hjerteblod?

Ikke kæmpe for at sejre?
Lad barbarer om at fejre?
Beruset, fuld af hånlige latter,
Mens de tager din blonde datter...

Vågn nu op du Danske mand,
Og værn så om dit fædre land,
Tog tusind år at så din ager,
Sønner, døtre, land så fager...

Ugræs fæg i Frejas have,
Gøgeunger, i hendes mave,
Du nærer en slange ved dit bryst,
Muhammed kom fra fremmed kyst...

Hvor er Nordens stolte stammer?
Jeres huse står i flammer!
Jeres børn må bøje nakken,
I Allahs navn forstummer snakken...

Fra markedsplads til folkets Tinge,
Lad tusind Danske stemmer klinge,
Ød ikke bort din Fædre arv,
Knyt din hånd for Danmarks Tary

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*